

KOCKÁZAT

SZÁSZ ISTVÁN TAS

2004

EPITÁFIUM

Felfelé hullok, mint a csillag,
mindenütt leszek, mint az illat,
egy pont helyett mindent betöltök,
magamra mindenséget öltök.

Leányfalu
2002. május 15.

*

Megjelent: **Átalvető (43.) 2002. szeptember**

ELVAKÍTOTTA

Elmennék szívesen innen én,
bár nincsen helyem a földtekén.
Nem vitatkoznék én veletek,
csak mennék, mennék előletek.

Jaj, de még itt köztetek vagyok,
leheletetektől megfagyok.
Tennék én értetek nap mint nap,
nem csak mint orvos, nem csak mint pap.

De mit ráparancsoltak bájok,
a szemeiteken ül hályog.
Semerre sincs egy hályogkovács,
mindaz amit láttok látomás.

És csak azt, mit tapint kezetek,
csak azt és csak addig érzitek.
Ha látni segítne hitetek,
lelketek rettenet ülné meg.

Leányfalu
2002. május 17.

*

Megjelent: Erdélyi Magyarság (50.) 2002. december

JÓ TÁRSASÁG

Hőség,
hangzavar,
bőség.
Hangos vélemény,
okoskodó,
zagyva,
lágý,
vagy olykor
kemény.
S csak hallgatod
a magabiztos
hangokat,
sorolnak közben
összeget,
jeles rangokat.
Ki ezt hallott,
ki amaszt,
ott fenn,
magas fórumon,
jó barátom az x,
sőt, maga ipszilon.
Egyik ezt,
másik azt
fölénnyel
magyaráz,
s amíg ezt megteszi,
többeket is gyaláz.
Ha jól figyelsz
véleményét
érdeke vezeti,
és persze bármi
ha igényét fedezi.
Még egy-két
korty
s már jöhet a
trágár vice,
megnyílik énjük,
mint elmén
nyitott slicc.
És ha azt remélted
lesz majd ki meghallgat,
és ahogy megélted
értik gondjaidat,
csalódtál,

elmehetsz,
az ajtó
nyitva áll,
magányodban bizhatsz
rád csak a semmi vár.
S bár van kit
a föld,
s kit az aszfalt
nemzett,
senkit sem érdekel,
az a szó, hogy
nemzet.
Mindegy
honnan jöttek,
a kor
kit, hogy zavart,
nem ismerik
az intelmet,
hogymint
ne bánts
a magyart.
A díszes társaság
kitűnően mulat,
nem aggasztja őket
semmilyen fordulat.

Leányfalu
2002. június 15.

*

Megjelent: **Átalvető (43.) 2002. szeptember**

EGYSZERŰ TÉNYEK

Jöttem erdőn túlról, mert küldtek,
Alkotni, tenni és nem nyűgnek,
Azt hittem szándékom megértik,
Tőlem a kenyerük nem féltik.

Tettem, ahogy otthon tanultam,
Fél életen át itt fakultam,
Hogy mindez értük van, nem hitték,
Becsületemet sárba vitték.

Bizonyítottam, hogy tévednek,
Végére járva az éveknek,
Vártam, hogy kimondják igazam,
Magamat tovább ne kínozzam.

Hiába, semmit sem észleltek,
Lelkükben kételyek fészkelnek,
Vigaszt soha nem remélhetek,
Én itt csak megtűrtként élhetek.

Leányfalu
2002. június 22.

*

SZURKOLÓ

Vadul zakatol,
millió pulzus,
a mérkőzést néző
sóvár sereg,
fantáziájának sivár világa,
a labdát kergetők
után ered.
S nézve a nyargaló,
csapzott legények
győzni muszáj
rohanását,
a labdát kergető izmos
alakban remélné meglátni,
saját büszke mását.
De ha a választott
bálvány omlik,
a nézők elméje
együtt bomlik.
Összecsap odalent
két gladiátor,
a néző már érzi,
hogymilyen bátor.
S ím vad indulattól
lendül a karja,
a mást biztatót
ölni akarja.
De pórul jár, ő kap
tar fejére áldást,
visszafordul rá,
mit ő tervezett ártást.
Keserűn indul el,
haza kell már térni,
asztalveréssel
kell ma is beérni.
És ha talál okot
pöröl asszonyával,
de lehet, hogy az várja
derék sodrófával.
S ki hitte magáról,
hogybősz gladiátor,
fölé terpeszkedik,
a családi sátor,
- egy szoknya -
és nézőnk
biztonságba zárva,
már nem is észleli,
hogymennyire árva.

Feje egy nagy labda,
bús szíve nem érzi,
hogy a foci helyett
saját sorsát vérzi.

Leányfalu
2002. július 19.

*

Megjelent: **Átalvető (51.) 2004. szeptember**

REMÉNY 2002. JÚLIUS

Mint ködmön alá férközni
kész köd,
mely ott ül a völgyön,
aláereszkedvén az
életet jelentő
rothadásokból növvő
erdőségekre,
úgy üli meg egész
lényemet a jelen.
Tehetetlenül, dideregve,
magamat összehúzva,
panaszra gyengén,
meghalni erősen.
Várom, hogy a felkelő nap
besüt e szurdokba is.
És akkor megvív majd
az elillanásra ítélt
miazmákkal.

Leányfalu
2002. július 19.

*

NYÁRI ALKONY

Esőthozó alkonyi égen
méltóságosan, madár kering,
hátrább komor rom áll már régen,
felhő kerül rá, rongyos karing.

De ekkor meghasad a felhő,
lenn hatalmas árnyat vet a sas,
settenkedve a hold ha feljő,
dagadó lesz és fényes, hasas.

Magasból még szitál a permet,
hulló napfény még a völgybe túr,
tovalebben a lomha termet,
az alkony kúszva reánk borul.

Szentjakabfa
2002. augusztus 18.

*

ÜNNEPRONTÓK

Langyos nyári est,
de nincsen csillag,
halk cirpelés,
a csend feszül.
Lejjebb a víz
hangtalan kúszik,
a falánk ár, medrén túl,
nesztelen úszik,
s a hordalék,
mint zsákmány,
felül.

A parti vártán
gátat ügyelve,
halk szó szól
fáradtan,
és folyton figyelve.
Így múlnak most itt
ünnepi estek,
lapáttal kézben
izzadó testek,
vagy közönnyel
néző, kíváncsik,
restek.

S egyik sem ejt szót
arról, ki távol,
bár ő is ember,
szíve sincs fából,
a sejtett rémmel
nem törődve,
harácsol,
s kockát vet,
izzadt bőrödre.

Leányfalu
2002. augusztus 18.

GONDOLATFOSZLÁNYOK III/III-RA

1.

Emlékezetemben
mélyre ások,
és már jönnek ők
a mindig mások,
akik vívták régebben
az osztályharcot.

2.

Majd váltogatva
az álarcot,
most ők lennének már,
a vívott vár,
nemzetünk kréme,
kinek szólni kéne.

3.

Elég!
Megállj!
Ha lenne
valaki,
aki
ellenáll.

4.

Ők most komoly
arcot öltenek
és roppant sok időt
azzal töltenek,
hogy a félt ostromot
bizton elkerüljék,

5.

majd a játékasztalt
újra körülüljék,
ma és holnap,
s csak osszanak ők,
a felkent fők,
az örök felülkerülők.

6.

Ők akik romboltak,
s most azt káromolják
kik önmaguk voltak,
(Hogy nem támadnak
fel a holtak!)
s az osztóból,

7.

(Asztaluk van ma is
piros posztóból!)
meg bemártóból,
lettek ártók,
hogy aztán
saját bűnüket helyezték

8.

azok fejére,
akik emlékeznek
annak elejére
(S rámutathatnak
ma is velejére!)
ami zajlik.

9.

Övök a sok kéz
mi hajlik
maga felé,
hol igazi
célját
fellelé.

10.

Az örök célt,
az arcélt,
(Idézve szépemlékű Aczélt!)
mert nem
lelkesülnek már
a nyílt harcért.

11.

Csak folyton gyűjtenének,
mint derék hangya,
s a dús kalangya,
létük kalandja,
testüknek férge,
megrontó galandja.

12.

Mert a pénz,
köröttük úgy áll,
mint ami
ma már,
csak elköltésre
vár.

13.
Ők büszkén
birtokolnak
szakértelemmel,
megokolva minden
kétkedő
rákérdézt,

14.
s úgy nyelnek el
akárhány
vétket
mint madár
a néki szórt
étket.

15.
Csak nyelnek,
nyeldekelnek,
mint ki büntől hízik,
másban soha,
csak önmagában
bízik.

16.
Ez ápolja, eltakarja,
mindüket eltartja,
ki ahogy akarja.
Szent jelszavuk
pedig az:
aki bírja, marja.

Leányfalu
2002. augusztus 25.

*

KETTŐS SZEMPONT

T. Bortnyik Éva,
Kettős szempont
kiállításához

1.

Az Isteni Cézár épp
A vén Rómát nézte,
A rendelt tűz mindent körbezárt,
És húrját csapkodván, bámulta nagy művét,
Satnya, torz ihlete,
Csak pusztulásra várt.

2.

De lám Róma mégis él,
Örök ihlet forrás,
Most művész áll ott, ki rátekint,
Antik üzenetet kristálygömbben keres,
Megtört fényeiből,
A múlt jövőkbe int.

Leányfalu
2002. augusztus 30.

*

FEGYVERLETÉTEL...

Tulipán hagymáját dugdosom a földbe,
Talán csak, hogy kezem most sem legyen ölbe',
Mire a tulipán meghozza virágát,
Ki lesz ki álnokul, élheti világát?
Közben délidőre kondulhat a harang
Rádióból ismét árad ránk a harag,
Bennem az életkedv már csupán pislákol,
Elmúlt az az idő amikor az lángol,
Egy élten át vártam remény csillanását,
S mikor feltűnt megéltem annak illanását,
Ezt már nem viselem, ez az ami már sok,
Leteszem a fegyvert, jöjjenek már mások.

Leányfalu
2002. augusztus 30.

*

Megjelent: Erdélyi Magyarság (50.) 2002. december
Átalvető (44.) 2002. december

KARÁCSONY A HARGITÁN

Csípős fagy,
száncsengő,
erdőn át
versengő,
borzos ló
vágója,
szülőföld
szép tája.
Öreg fák
sudarak,
kedvesek
madárnak,
megbújni,
jóllakni,
nagy télben
jól lakni.
Vén kocsis
hátranéz,
az orra
mint a réz,
fenyővíz,
szalonna,
surran
egy mókuska.
Kéményfüst,
kicsiny ház,
gazdája
kezet ráz,
benézel
a rácson,
itt lakik
karácsony.
Asztalon
fenyőág,
gazdasszony
bejglit vág,
tűzrevet
egy ágat,
jószívvél
kínálgat,

Poharak ürülnek,
szívek könnyebbülnek,
elfelejtsz egy határt,
az ármányt, a vitát,
kinézel s csodálsz,
az örök Hargitát.

Leányfalu
2002. szeptember 20.

*

Megjelent: Erdélyi Magyarság (50.) 2002. december

KARÁCSONYI HÓKRISTÁLYOK

Verses karácsonyi hangulatok.

1.

Család melegében
elfeledett harcok,
fenyőt szimatoló
boldog gyermekarcok,
tűnt hangulatokra
emlékező vének,
kéményfüsttel szálló
karácsonyi ének.

2.

Karácsonyra várva,
szeretetre vágyva,
szalmaközt, jászolban
reménységünk ágya.

3.

Csillagszóró sziporkája
gyertyaillat, béke,
mindenféle karácsonyfák
kápráztató éke,
Sokmillió várakozó,
reményének tárgya,
a szeretet óhajának
sosem múló vágya.

4.

Kinn hó csikorgott már fehéren,
a régi kedves kis kaptatón,
s simította hajad egy kéz,
megnyugtatóan és altatón.
Boldogan, fáradtan hevertél,
amott egy játékszer is sután,
félálmodban még kinyúlt kezéd
az angyalhaj és egy gömb után.

5.

Gyermekhangú pásztoroknak
 kenderkóc szakálla,
 pirosalmás, aszaltszilvás
 karácsonyfák bája,
 ősi szép tűnt karácsonyok,
 bundaszagú szépek,
 megmaradtok-e minékünk,
 legalább mint képek.

6.

Fénylő ablakkeretekből,
 karácsonyfa intett,
 sötétedett és csengettyűk,
 hívogattak minket.
 Angyaljárta havas estben
 végre hazaértünk,
 és ő gondoskodott arról,
 ott legyen mit kértünk.
 És amikor gyermeknépet,
 álma ágyba hívott,
 még hallhatott zengve szólni
 éjfélre harangot.
 Kendős és csizmás angyalok
 indultak szavára,
 míg ők szuszogva álmodtak,
 puha dunnás ágyba'

7.

Kihalt már a város,
 árut már nem keres,
 egy-egy fenyőárus,
 mégis vevőre les.
 Zárt ablakok mögött
 most a család az úr,
 magányos lelkekben
 a gond oly mélyre túr.
 Boldog kicsinyeknek
 csengő kacagása,
 ez lenne a mennynek
 halvány földi mása?
 Örömszerző szemek
 sarkaiban ráncok,
 szeretet lángocskák
 járnak bennük táncot.

8.

Hitek, hangulatok
csendesek vagy dúltak,
a szent esti csendben,
múltad benned kutat.

Jónak, rossznak ismert
most, csak most, egyforma,
bármit adna érte,
ha maga is kapna.

Magányos sóhaja
súlyával rádszakad,
vigasznak óhaja,
mutat neked utat.

9.

December a földet
bundába bújtatja,
fagyoskezű vándor
újjait fűjtatja.

Fenyőcskék utaznak,
erdőből a házba,
mert az ember lelke
anélkül megfázna.

Csillognak, villognak
ünnepi ruhában,
hírdetnek karácsonyt,
meghitt ragyogásban.

10.

Holdfényben szikrázó,
fehér havas este,
kíváncsi kis szemünk
a kulcslyukat leste.
Láttuk is meg nem is
azt amit akartunk,
tiltott titkokat mi,
önként eltakartunk.
Ünnepi illatok
lengték be az estet
ingerelték lelkünk
és a sóvár testet.
De az emlékekből
egy biztos nem múlt el,

szeretet vett körül,
óvó kezeivel.

11.

Látod azt az alakot,
Fején egy nagy kalapot,
Amint éppen matat ott,
S bekap egy jó falatot.

A kép elédtárul ó,
Karácsonyfát áruló,
Ára egyre dráguló,
Ága tűjét hullató.

De az alak vígan rág,
Feszül rajta a nadrág,
Ha szólsz: kopasz már az ág,
Barátságos pofát vág.

Mondja nem ver téged át,
Süssél vele szalonnát,
És újra nagyra tát szát,
Vígan rágja bejgli-ját

12.

Karácsonyi kisangyal,
Eltévedt a földön,
Letette a fácskáját,
Sírva ült a zöldön.

Arra járt egy rossz gyerek,
A zajt megneszelve,
A fát meg a kisangyalt,
Szobájába vitte.

Csodálkozott is másnap,
Apja meg az anyja,
Vajon a rosszcsont kölyök
Fáját kitől kapta.

A kisangyal félve bújt,
Rátapadt az ágra,
Ha a rosszcsont meglátja,
Ágról le ne rázza.

De meglátta bizony őt,
Láss csodát nem rázta,

Ilyen angyalkát akart,
Vígán magyarázta.

13.

Szép karácsony
Békességes,
Zöld fenyőfa
Ékességes.
Ajándékos,
Örömszerző,
Gyermekmosolyt
Élesztgető.
Szeretettel
Terelgető,
Reménykeltő,
Melengető.

14.

Fehér hónap szikrája,
gyertyácskáknak fénye,
fenyőfáknak illata,
karácsony meséje.

Évről évre ismétli,
önmagát e három,
nálunk és még sokfelé
az egész világon.

Mi is lehet a titka,
honnan a varázsa?
lelkeinkben felizzó
szeretet parázsa.

15.

Betlehemes lábdobogás,
pásztorbottal kopogtatás,
kucsmás, bundás
apró vének,
örömteli, boldog ének.

Leányfalu
2002. szeptember 20.

1959. AUGUSZTUS 23.

Egy ólombányára emlékezvén

Emlékszem még, korai ősz volt
mármárosi ritkás csúcsokon,
a kövér fűt már gyér hó fedte,
szürkének tűnt mint a rút ólom.
Otromba csizmám meg-megcsusszant,
a koránjött télnek friss haván,
és csüggetegen járt a napfény
ott lenn a glecsernek kis taván.
Aprócska kunyhó állt a völgyben,
gerendákból rótták hegylakók,
egy nyitott tűzhely melengette,
a benne most csendet hallgatót.
A gyérülő hegyoldalokról,
csúszdákon csorogva víz szaladt,
és felsírt e nyikorgó vályú,
a sikítva sikló rönk alatt.
Kő közt lomhán megbújni készült,
egy megkésett vén, nagy vipera,
de felette ott körözött már,
a hegynek királyi madara.
Lassan ballagtam én a völgybe,
alant várt rám egy rideg világ,
csizmámra néztem és a földre,
még rámbólintott egy kis virág.

Leányfalu
2002. szeptember 20.

*

AZ ÉPÍTŐ

Egy munkatelepre emlékezvén

Reggel volt, korán reggel,
Akkor is ott lenn Gyéresen,
Mészrágta kezem kötözgettem,
Repedezetten, véresen.
Hallom amint a csiszolómnak,
Nyikorgó hangja felvisít,
Brigádvezető lettem, szólnak,
Az elnök elvtárs értesít.
Derekam bőrrel átkötözve,
Zsákot viszek, görbül a hát,
Hallgatok arról, hogy honnan jöttem,
Rajtam senki se lásson át.
Otthon jó szóval várnak,
Van jótevő szállásadóm,
S nem sejtem leróhatom-e,
Hálából nekik szánt adóm.
Évek röppennek, vonatról nézem,
Az akkor épült házakat,
Senki sem sejtí, én láttam őket,
Mint féligkész sivár vázakat.
A város már egészen más lett,
Eltűntek onnan régiek,
Még hálálni semmit nem tudtam,
De talán majd az égiek.

Leányfalu
2002. szeptember 20.

*

ITT VAN ÚJRA

Magam is már régen ősz vagyok,
és ismét reámköszönt egy ősz,
reményeim aprók, nem nagyok,
messziről jönnek akár a lösz.
A türelmem is rétegekben,
fed el már minden, jót s keményt,
nem hihetek a kételyekben,
míg élek én őrzöm a reményt.
Mártírok, halottak emléke,
most magyar múltunkból ébredez,
csak veszteségek szörnyű képe,
mit vizsla elménk itt felfedez.
Nekünk már rég csak hősök csontja
jelentett jövőnknek televényt,
nekünk ingyen semmit nem adtak,
véreztünk, fogytunk egy álomért.
Magam is már régen álmodok,
s ha újra rámköszönt az ősz,
úgy érzem ismét feltámadok,
mint szelek hátán, vándorló lösz.

Leányfalu
2002. október 05.

*

ŐSZI PÉLDA

A fák lombjai még remélnék,
nem is sejtik, hogy már nem élnek,
tobzódják színek orgiáját,
díszítik erdők koronáját.
Akár ember ki végsőt lángol,
Példát vesz balga őszi fáktól,
ahelyett, hogy még leborulna,
mielőtt levélként lehullna.

Leányfalu
2002. október 06.

*

PISZRÁNG-ÖTÖS

Most a Pisztráng-ötöst hallgatom,
s magamat arról vallatom,
hogy miért maradt csak a zene,
a tisztaság örök szelleme,
de hamar rájövök, tévedek,
magamba roskadtan révedek,
azon, hogy itt köröttünk minden,
hatalmat, pénzt akar, nem ingyen
óhajt már hatni és alkotni
országot látni gyarapodni,
hiszen már áru a zene is,
korunkban hangja silány, hamis,
és a pénzre váltott ihletek,
mit pénzért a boltban vehetek,
hazudnak szolgálva bérüket,
igazságra minden fül süket,
s azt mit nap mint nap kapok,
nem emelik már az angyalok
magasba, mint eddig annyi mást,
régmúlt emberi nagy alkotást.

Leányfalu
2002. október 06.

*

ARADI VÁLTOZÁSOK

Aradot látom,
régen és most,
a rideg várat
s egy reggelt,
álmost,
hogy fegyvercsörgés
és dörgés után,
ócska szekér nyikorog
egy mellékutcán.
És odaér
a vesztőhelyre,
vezényszavak
s ők indulnak
rendre,
a nagy halálba,
mely akkor,
csak halál,
nem válogat,
hogy ki is valál.
Kiáltások és
káromkodások,
s ha a mese igaz
víg sörivások,
a derék osztrákok
ünnepelnek,
kik hőst már régen
nem neveltek,
de hősi tettnek
vélik ekkor,
hogy hősök
halálán kél tor.
És fut az idő,
a gyilkos vénül,
az emlékkép
meg egyre szépül,
s ott áll az oszlop
a városszélen
emlékezőkkel,
nagyokkal élen.
Gyilkosra s áldozatra
ekkor új,
viharzó évszázad jő,
és összeomlik
súlya alatt,
mind a kettő.
Országok múlnak
és születnek,

s már nem kedves
az új füleknek,
a tizenhárom
hősnek neve,
ellenségképet
épít vele.
És új háború,
új szenvedések,
más lakók
hirdetnek ezredévet,
s elúznék már
az ott ünneplőt
a gyertyát gyújtót
és gyászkendőt.
Most megint
fordult
a nagy kerék,
és kikényszerülnek
újabb cserék,
új érdekek,
meg új cselek,
és ünnepelni
is mernek.
De minden szónok
szövege álnok,
elsüllyedtek
az egykori álmok,
csak az oszlop áll,
a csontok szerte,
egy fél ország sír,
mert sorsa verte,
azzal, amit
nem ért odább
más senki,
mert a fő kérdés
maradni? menni?

Leányfalu
2002. október 06.

*

Megjelent: **Átalvető (44.) 2002. december**

VÁC FELÉ

Sebzett orom a Dunára néz,
Hegy kárán épít emberi kéz,
S a büszke hegy meg egyre vás,
Nőttön-nő a rémes harapás.

Egy sebzett nép most magába néz,
Ki tette ezt, rút ármány, merész,
S a büszke nép meg egyre vás,
Növekszik, gyarapszik rajta más.

Leányfalu
2002. október 07.

*

SZÜRKESEG

Szürke felhőből eső kopog,
Szürke palákon preccenő,
Szürke aszfaltra koppannak gesztenyék,
S fölötte, egyhangú szürke ég,
Szürkén terpeszkedik az ég,
Szürke itt már minden,
Ha visszanezék réges-rég.
Szürke lett az egész ország,
Az is ki megromlott, az is ki ép,
Szürkébe hanyatlott egy nép.
Szürkébe öltözött e táj,
Szürkék olvasnak, szürke híreket,
Szürke már az is ami fáj
Szürke mind,
Mi szürke kérgedbe váj.

Leányfalu
2002. október 13.

*

ÚJ KONC-CEPCIÓ

Úgy tudták rólunk réges-régen,
A magyar lázad, forradalmi,
Manapság szavazni járogat,
A cél önérdék, balga, talmi.
Hol az annyiszor felhorgadó,
Elég volt már, ez nem kell tovább?
Sovány konccal szánkba baktatunk,
Mikor teszünk már ismét csodát?

Leányfalu
2002. október 13.

*

SZÉP VÁROS...

Ablakunkból egy hegyre láttam én,
A legszebbre e föld kerekén,
Pedig nem bérc volt,
Görbedt földdarab csupán,
De ezt látta egykor apám s nagyapám.
Kapunk kedves kis utcára nyílt,
A legkedvesebbre énnekem,
Mert anyám és nagyanyám járt itt,
S itt nőtt fel mindkét gyermekem.
Jártam, éreztem, féltettem a várost,
Hol testem s lelkem negyven évet élt,
Múltunkat törölték történetéből,
Nem is idézik holt szellemét.

Leányfalu
2002. október 14.

*

Megjelent: **Átalvető (46.) 2003. június**

HIHETETLEN TÖRTÉNETÜNK

Este van
S az álmos félhomályban,
Próbára tenni
Kéne szellemünk,
Este van
S egy csendes kis szobában,
Sok felgyült emlék
Együtt van velünk.
Este van
S szeretnénk elmondani,
Mit eddig féltünk
Hogy nem hinnék el,
Este van
S ha üzenni szeretnénk,
Egy jobb jövőnek
Most küldhetnénk el.
Este van
S a tollat fogjuk újra,
Azt lessük most is
Mért remeg a kéz,
Este van
S a toll nem mozdul újra,
Mert ha leírná,
Megállna az ész.

Leányfalu
2002. október 14.

*

ÉNEK A SZÜLŐFÖLDRŐL

Ha eltávozott egy jó barát,
Fogyni érzi az ember magát,
Menni készülne már maga is,
A várakozás itt oly hamis,
És visszanez a megjárt útra,
Békére és a háborúra,
Míg még az agy nem homályosul,
Az emlék virgonc és fut vadul,
Véle a múltba, ahol a mát
Még nem sejtve adta át magát,
A sodró sorsnak mit örökölt,
Mit reábízott a szülőföld.
Ódon tornyok, házak, várfalak,
Köztük annyi ismerős alak,
Kicsiny és nagy, mi több – óriás,
Jobbágy, pap, nemes és annyi más,
Kik létrehozták a várost ott,
Hol első hajnala pirkadott.
Még Szent Mihálynak harangja kong,
Míg lent idegen város dong,
Szűd keserves bánat járja át,
Mint orgonahang templom falát,
S a méltóságos hangokon,
Búsong a még ottmaradt rokon,
A téren osonva menne át,
Ha nem hallaná az orgonát,
De felzúg ősi szép dallama,
Akár ha riadót hallana,
Ő, s bronzba öntött harci mén,
Tartása, nézése oly kemény,
Ül rajta büszkén a nagy király,
Mint kinek soha semmi nem fáj,
Mert őt már legyőzni nem lehet,
Idő, rendszer, bíró mit tehet?
Csak áll és néz jövőbe, múltba,
Épülőbe, háborúk dúltba,
Buta gödrökre nem hederít,
És tekintetével is leterít,
Hazug szót s félrevezetést,
Múltat rontó mítoszteremtést,
Kacsintnak rá gödrök romjai,
Vasbetonból, hogy lett római,
És nem is alaptalan a vád,
Dák nyomért a bíró mennyit ad.
Körös-körül ős szép paloták,
Alkotnak egy szégyen kalodát,
Hazugnak ki pusztulni látna,

Mindent, csak alkalomra várna,
Felszámolni annyi vén tanút,
Ódon lábast, vastag kő falut.
Állnak még az ősi oskolák,
S az emlékezet akár a rák,
Visszaindul a múltak felé,
Hol nagyjaink nyomát is lelé:
Bátor Bocskai, bölcs Báthori,
Dávid Ferenc meg Apáczai,
Egymásnak adnak találkozót,
Várnak a jövőből hírhozót,
Hogy mire jut majdan nemzetük,
Kiért élték egész életük.
Lázadt Nagy Antal, nem arra várt,
Csinálnak belőle is románt,
Rákóczi s Mátyás, mind felett,
Kiket itt magyar el nem feled.
Odébb a Farkasok útja vár,
Antik hangulat között a kár,
Mit romboló vad vágy alkotott,
Ízléstelen szörny itt s amott.
S a Szent Lovag sárkánnyal vív,
Mögötte ősi szép kapuív,
És gót mívű karcsú ablakok,
Még meg-megcsillannak, nem vakok.
A kollégium zsibongva vár,
De gazdái előtt most bezár,
Építők nyelvét megtagadják,
Hírét, tekintélyét akarják,
Hogy saját múltjukat emelje,
S a kontrasztot csak növelje,
A raj meg, ki ajtaján kifut,
Igaz múltjáról semmit sem tud,
Vagy, hogy első nyomdánk mit nyomott,
Semmit, mit magyar hagyott nyomot.
Ott áll az agg Bethlen bástya is,
Előtte egy nagy szobor, hamis,
Nem hős kit a bronz megörökít,
Vagy harcos kit félt a török itt,
Nem nép, nem had, csak rablóvezér,
Mártír lett, s most itt áll ezér.
Fölöttük szolgálva a halált,
Békében fekszik a Házsongárd,
Az erdélyi pantheon, magyar,
Illata az avartól fanyar,
A hegy mit sírásó folyvást ás,
Négyszáz év után gazdája más.
Mert a holtak túrik csendesen,
Hogy ott állnak felettük lesen,
A csontjaikat szórni vágyva,

Temetőárok magányába.
S míg árva sírt takar avar,
E hódítás már alig zavar,
Megfáradt védőket a vártán,
Lassan fogy a címeres márvány,
A kripták felett már új a név,
A betontengerben új a nép.
A beton-gyűrű, mi úgy szorít,
Mindent mi magyar volt egykor itt,
Hogy szinte hallod a fulladást,
Tűnt levegőkért a kapkodást,
Mert nyolcvanezer még itt hörög,
Képernyők számlálóin pörög,
Hogy ma hetvenöt, vagy nyolcvan ő,
Feliratokért berzenkedő,
Mert ha csak eggyel is kevesebb,
Már nem kötözhető be e seb.
S ha ódon kaput bezárván,
Kinn ülsz a sétatéren árván,
A pad alattad is trikolór,
Mint színekben bújkáló terror,
Háromszínű már a kuka is,
S a budis-néni a hamis,
Háromszínű papírral várna,
Rád háromszínű ajtót zárna.
A szép város, kincses Kolozsvár,
Imígyen váltott színt is ma már.
Hol sok száz éve áll egyetem,
Nem lehet magyar, nincs kegyelem,
Érveidet kurtán lerázza,
Saját igazát magyarázza,
Hatalom gátlástalan őre,
Minden szava átlátszó, pőre.
Míg az idő ellenedre pereg,
Ősi utcákon a tömeg ténfereg,
Kószálva ok nélkül vagy okkal,
Kapukban csonka koldusokkal,
Itt ámulsz a nagy gazdagságon,
Ott a szörnyű nyomorúságon,
Idegenül kapkodod fejed,
Értelmeznéd mi van most veled,
Fél élted színterén mi történt,
Idézve azt a másik önkényt.
A várost most elnyelő polip,
Undok csáp mi halálra szorít,
Kevésnek tart ennyi változást,
Vágyának ő nem hagy tartozást,
Figyelme mindenre kiterjed,
Agyában Bizánc még ott erjed,
Emészti lassan szép városunk,

Otthon ne érezhessük magunk,
És ha érkezik új hadosztály,
A már ott született korosztály,
Gazdák ők gátlástalan lesznek,
Mondják - saját kenyeret esznek.

Mi meg élők és az értünk holtak,
Mind akik itt ezer évig voltak,
Nézünk Felekről a volt városra,
A kincsesre, a kilenc zárosra,
Látjuk mint forr a hazugság tömeg,
Indulna ellene isteni
Görgeteg!

Leányfalu
2002. október 25.

*

BÚCSÚ

Ott állt a kis csoport a Bakony szélén,
Hol Séd névre hallgat minden patak,
S a ház ura nem volt az ünnep élén,
Hamva a fenékre süllyedt, nem haladt.
Bár már egy napja ott lakott lenn,
Míg fönn a házban helye egyre hűlt,
Most ott a parton, rá emlékezésben
A tizennyolc szív együtt hevült.
S a makacs hamvak, várva búcsúzókra,
Az ő alakját vették fel alant,
Ajándék őszi napsütésben,
Csendes búcsúnkat kísérte égi lant.
És némán kérdeztük az Égtől,
Hogy mit keres ő itt, mint idegen?
De választ nem kaptunk a mindenségből,
Csak a nap süttött alá, most hidegen.

Leányfalu
2002. október 27.

*

DÍJLOVAGLÁS

Egyszerű szóval, romlatlannal,
kik beszéltek ott a végeken,
mikor újmagyar fogalom
neheze alatt nyelvetek bicsaklik,
bizonyítani próbálván, hogy
néktek is e nyelv a legszentebb,
tudjátok-e, hogy itt már nem az?
Ölelő karja kit emelt magához,
az rontja, bontja, tagadja, csúfolja,
régmúlt megóvó szeretetét.
Mert érdeke mást súg,
fülébe mást bűg
mint eddig tette,
míg bátorságát ebből vette.
Most felejt mindent és szór rá átkot,
s mit általa nyert, azzal váltott
szabadjegyet az ócsárlásra,
hazug érvekkkel egyre-másra,
hogy elhitesse mit tőle várnak
s átadjon minket a pusztulásnak.

Leányfalu
2002. november 25.

*

NYÁRTALANUL

Egy zord, nyálkás ősznek,
vizeslepedője,
a szép tavaszt váró,
napfény epedője,
sétál ablak mögött,
nehéz gondok között,
mint kit a hatalom
egykoron körözött.
Mert a tavasz egyből,
ködös őszbe fordult,
felette az égbolt
örökre beborult.
Nem hisz már a napnak,
nem hisz már a fénynek,
talán nem is voltak.
azok az erények,
kiknek kellett volna,
mindent megelőzni,
nem hitte, hogy
egy nemzetet,
így le lehet győzni.

Leányfalu
2002. november 25.

*

TOVÁBB

Fáradt vagyok,
már elpihennék,
magamra földkabátot
vennék,
de ég egy csillag
fenn az égen,
és erre vártam
olyan régen.

Leányfalu
2002. november 25.

*

A MÚLT OSTROMA

Időben, térben
távol a város,
az énemmel volt
egykor határos.
Most esős éjben,
a zord sötétben,
oly feketében
akár az ében,
csak körvonalak,
falak és tetők,
cifra kőrózsák,
és gót vízvetők,
kerek kő csillan
a bús esőben,
vallást hirdetett,
elmúlt időkben,
s nem fárad el
ott egy gyenge kéz,
oly rég vív sárkányt
György, a szent vitéz.
Nézi őt csendben
templom, iskola,
köröttük zajlik
a múlt ostroma.

Leányfalu
2002. november 25.

*

KÉNYSZER

Íratlan törvény, hogy írni kell,
ha úgy érzed, hogy már sírni kell,
ha veszni látod mind ami szent,
azt mi benned életet teremt.
Csak ülsz és várod mint zord verem,
hogy kongó belsődben ott terem,
a veled játszó szép gondolat,
mi merészen feltár gondokat,
ahogy magad rég nem is tudnál,
mert úgy hiszed, hogy már benned áll
minden, ami még volt mozdulat,
ami küzd, vagy előre mutat.
És érzed, hogy ott benned élve,
mozdul valami mit sem félve,
és feltör mint víz a fűrt kútból,
elsodorván mindent az útból.

Leányfalu
2002. november 25.

*

GYARLÓSÁG

Ha megpróbál sorsod
befelé nézel,
lapozol magadban
szapora kézzel,
és magyarázod
azt mivel úgy véled,
hogy kiérdemelted
büntetésed.

Leányfalu
2002. november 25.

*

FELFEDEZÉS

November volt,
szobám homályba süllyedt,
és kísértett számos gondolat,
a múlt hibái,
jelennek terhe,
és a jövőtől várt sok fordulat.
Csak ültem némán
a csendes zugban,
nem volt bennem most félelem,
vártam, hogy valami csoda történik,
amíg még élek, énvelem.
A langymeleg békén átölelt,
és szelíd volt ez a félhomály,
gerendákon csillanva bámult,
a sorban álló sok ős bokály.
Vajon azok kik száz, kétszáz éve
égették őket odaát,
nem ültek így egy bús őszi estén,
s nem vártak ők is egy csodát?
Ekkor felnyúltam a gerendára,
megérintettem egy vén kerámiát,
úgy éreztem, múltunkat simítom,
s én tartom kezemben a csodát.

Leányfalu
2002. november 25.

*

FOGYÓ EMLÉKEK

Kertünkben a kis lomtárba,
betért a Duna az ablakon,
átáztatta és beiszapolta,
majd eliramlott egy szép napon.
Az emlékként őrzött lim-lomokból,
a kertben raktunk kupacot,
vizes volt s telve sűrű iszappal,
nyüzsögtek benne a kukacok.
Válogattam a haszontalan
sok régi tárgyat, ide-oda,
mit tegyek félre, ami még ép,
és mit dobjak el végleg, amoda.
És eldugottnak hitt mély celláikból,
felszínre törtek múlt emlékek,
köröttem álltak kiknek szolgáltak,
s hasznosak voltak e kellékek.
Láttam nagyanyám a bársony párnával,
amint ráheveredvén olvas velem,
anyám a cifra tézstaformában,
püspökkenyeret sütött nekem.
És magam, amint faragom
azt a játékszert,
mit most a Duna fürdetett,
s a gyermeket ki az akváriumban
apró halakat etetett.
Itt járt a Duna és még egyszer,
hátán elhozta múltamat,
aztán továbbállt és ő is elvitt,
belőle valamit,
mi eddig megmaradt.

Leányfalu
2002. november 26.

HIÁBA

Bemenekülsz falaid közé,
reméled, nem érnek ingerek,
de hamar rájössz, hogy nem így van,
nincsenek ez ellen fegyverek.
Elmúlt sok hibád, bűnök árján,
szüntelen csak hajózik feléd,
figyelmeztető rakományát,
egyre csak hordja, rakja eléd.
Az idő eltelt küzdelemmel,
és te vártad, vártad azt a jót,
míg ezért küzdve teleraktál,
hibákkal annyi sok nagy hajót.
Nyugalmat találnál vackodon,
azt képzelve most, hogy itt a jó,
de mint piszkos nagy kikötőbe,
csak jön, csak jön az a sok hajó.

Leányfalu
2002. november 26.

*

HEGYMENET

Követ taszítok fölfelé,
jól tudom hiába,
hogy aláhulljon csendesen,
mert az így feltaszított kőnek
még robaja sincs rendesen.

Leányfalu
2002. november 27.

*

RIGOLETTO

A vén púpos lemezről énekel,
 dalol mint gúnyos nagy madár,
 rigó lett ő, Rigoletto, nevetek,
 de térfás kedvem most elszáll,
 mert a karmester beint,
 s ő mint vicsorgó, fájó, nemes fenevad,
 üvölti fájdalmát, a zseni kottája szerint.
 Ülök a sarokban, mélézva, én
 s kél emlék a zenén.
 Látom amint indul a színház,
 s véle ébred az elmúlt század, a húszadik,
 a kincses város
 avatja a büszke épületet,
 mely itt e helyt már második,
 hogy első köiteátrumunk nyomába lépve,
 szép szónak s dalnokoknak legyen otthona.
 Fényes páholysor, csillárok,
 és a bal négyesben a mecénás, az ám!
 Ki örökáron kapott díszhelyet,
 a nagyapám.
 S bár őt nem is ismerhettem,
 ültem én is a bal négyesben,
 csak emberöltővel később,
 s élveztem áriát egy másik nyelven,
 nem azon, mint egykor ő.
 És most?
 Most itt, egy dunántúli szobában,
 hallgatom ismét az idegen éneket,
 megélve új évszázadot, sőt ezredet.
 Szeretem hallgatni mégis őket,
 nekem az ifjúságból szólnak át,
 hiszen az ő hangjukon ismertem meg
 minden áriát.
 Talán jórészük már nem is él.
 De a lemez... csak zenél, zenél.

Leányfalu
 2002. november 27.

Megjelent: **Kárpátok Óra (10-11.) 2003. december – 2004. január**

TÖRTÉNELMI LECKE

Nekem Erdély semmit nem jelent,
pöffeszkedve mondja ifjú titán
az interneten, pofája rejtve.
S hiába a lélek belső biztos hangja,
ne figyelj, ne háborogjál új vitán,
belsőm felfortyan, mit sem sejtve.
Ki ő, e kor neveltje?
Ma triumfáló, bölcs mérsékletre
oly sűrűn hivatkozók
csacska gyermeke?
Ó ember, te balga,
tudod mit beszélsz?
Azt képzeled, hogy egy nép sorsa,
azé amelyben élsz,
kinek beszélsz,
olyan akár egy giccses kép,
mely nem igaz, csak szép,
s még az sem,
csak bambák falvédője,
várkastály, s hattyúk feredője.
Ó te vak, te szerencsétlen,
ki nem ismered a fájdalmat,
az édest, azért mi génjeidben bújkál.
S bár nagyjai nevelőidnek
irtják s gúnyolják,
egy közösség büszke öntudatát,
mit gondolnak ők,
ha a lenézett tömegtől,
melyet sokuk gyűlöl s
bűnösnek tart,
maguk jólétét biztosítandó
várnak nagy teljesítményt.
Egyszerre akarnák erejét,
vérét préselni, inni,
s közben satnyulni,
halni szánnák,
ha végleg elfogyna
sem bánnák.
Jön más helyére,
ki új nyelvet beszél,
s nem hordja emlékezete
e táj fájdalmas és erőt adó
múltjának szép emlékeit.
S az őket bántó, más

emlékeket!
Azok majd jobbak lesznek,
alkalmasabbak.
S a mai tanítómesterek,
majd csupán nyelvet cserélnek,
hogy hitük szerint tovább is
fennmaradva, választottai
legyenek a történelemnek?
Sírjainkat akkor, majd
érdeklődéssel kutatnák meg,
s mint ma fellelt régi temető, avar,
mi érzelmet már soha nem zavar,
doktori téziseiknek
lennék tárgyai,
s buzgón bizonyítanak
tárgyilagosságukat,
mesélvén derék csontjainkról,
viselt dogainkról,
s arról, hogy hit híján
ím mily esendők valánk,
hogy e szép medencét,
mely egykor volt hazánk,
immár Erdélyt is beleértve,
- ezzel akkor már
senkit sem sértve -
csak csontjainkkal voltunk
képesek teleszórni.
(S ettől még ők sem
tudtak megóvni!)

Leányfalu
2002. december 27.

*

FEHÉR LÁTOMÁS

Az ablaknál álltam
és csendben néztem
a későesti hóesésben,
a pelyhek lágy,
játékos táncát,
a szennyre hulló
szűzi álcát.

Az ablaknál álltam
és csendben néztem,
a későesti fehér fényben,
hogyan e föld, a durva, szennyes,
mily szelíd, milyen türelmes.

S hó hermelinben,
minden nyom eltűnt,
a rút rejtőzött,
a szél sem rezdült.

Leányfalu
2003. január 10.

*

VÁLTOZÓK

Kik voltak ők ,
a folyton mások,
élők, valódik,
vagy látomások?
Egyek voltak
ők velünk a hegyben,
s nem részesültek
ők sem kegyben,
sőt harcoltak is
és tettek,
magukra olykor
még súlyt is vettek.
De érte őket
más hatás,
és már
nincs mód,
nincs oly vallatás,
mely választ adna
nekünk arra,
miként s mért jutottak,
erről, arra?

Leányfalu
2003. január 11.

*

ÉBREDNI KELL

Ma rámfeküdt a kétség
hajnalban, ébredőben,
mikor még ott az álom,
gyötrődő arcredőben.
Ma ismét úgy ébredtem,
hogyméremény kell keresni,
úgy menni csakazértis,
hogynem szabad elesni.
Mamég az ömlő hírek,
abajt, avészt idézik,
országnaivesztét félem,
őket, kik ezt nem érzik.
Ma, holnap s tán azután,
csak várjuk, egyre várjuk,
hogylezárjuk a múltat,
és jövőnket kitárjuk.

Leányfalu
2002. január 12.

*

XXI. SZÁZAD

Rovunk sorokat mi nyakra-főre,
ülünk torokat, eszünk előre,
akár a tevék, csak attól félve,
nem lesz mit enni majd, egy időre,
és miközben így betegre hízunk,
az írott, csalfa reményben bízunk,
előre nézni mi nem tanultunk,
hamis szavaktól úgy elvakultunk,
közben a jövő mindünknek annyi,
amennyit arra súlyban tud hagyni,
így hízik hájassá test és lélek,
csak a ma fontos, holnap nem élek.

Leányfalu
2003. január 17.

*

Megjelent: **Kárpátok Óre (10-11.) 2003. december – 2004. január**

TÉLI REMÉNY

Ködmönbe bújt a táj,
Dermedt didergésbe,
Most is minden úgy fáj,
Nem megy feledésbe.

Tollat télre borzol
A sok éhes madár,
Míg semmit ostromol,
Körül a hét határ.

Fázós, fáradt ország,
Haza lenne mégis,
Elmúltak az ősök,
Elmúlik e tél is.

Leányfalu
2003. január 31.

*

CSAPRAVERST-TÉL

Egy jégcsap nézett be az ablakon,
Csécsap szél szökött be réseken,
Felcsapott tavaszhírnöknek a nap,
S a kerti csap csepegni kezdett félszegen.

Leányfalu
2003. február 8.

*

REGGELI IDILL

A templomocska kis harangja
kamaszos hangon ébresztette
a hegy hóna alatt alvó apró falut,
s amint azt előírta rangja,
nyomatékkal látta el,
a toronyórát, a halk szavút.
Ablakok pattantak,
a hegyről, a távolabb lakók,
már lefelé haladtak,
ki merre,
autóbuszra várván arra,
vagy kompra emerre.
A most ébredők is mocoogtak,
s a kávéból szálló illatár
úgy röppent a szobákon átal,
mint ébredve cikázó fecskepár.
Indult megint egy nap,
s minden mi benne vár.
A Duna felett felfénylett
az égalj,
a napfény elárasztott
vizet s partokat,
a boltok előtt már ácsingóztak
s én kutattam gyűrött,
kuszált arcokat.
Aztán az úton elindult
az ideges, hosszú kocsisor,
a várakozókat csuklós
busz nyelte el,
míg feketén füstölt a motor.
Volt aki kérdezett ezt-azt
de nem figyelt arra, ki felel.
A nagy gépezet működött,
a természet tűrte csendesen,
az első részeg most
tántorgott át,
száguldó kocsik között,
mereven, feszesen.

Leányfalu
2003. február 8.

Megjelent: **Átalvető (45.) 2003. március**

MÁRCIUSI REMÉNY

A hó még felszikkasztott napfénytől suhintva,
a tél legszebb orcáját mutogatta,
de első hóvirágok híreiben
már ott motozott bennünk a március.
Vártunk, reméltünk,
s a fiókokban megnéztük
apánk s nagyapánk kokárdáját.
És teltek, csak teltek márciusok,
kivártuk, megéltük,
jött harcos átmenet,
a hídon úgy véltük
átmehet ismét a magyar.
De gumibotok álltak díszőrséget, suhintva,
megmutatván a kor igazi arcát,
míg egy nemzet, csendben remélve,
vívta harcát.
Majd ébredt az idő, csikordult kerék,
úgy hittük eltűnnek álcákból herék,
és kokárdáink fölött felemeltük fejünket.
Észre sem vettük, a kerék még csak mozdult,
s a here ravaszul felénk fordult,
kokárdát öltött legszebb álcának,
hogy utóbb harcosan,
nevezze bárcának, és sárbatiporja.
De most talán már végleg,
Rájöttünk, hogy méreg
mit falánknak hitt asztalunkra ígér.
És csendben, szépen,
nem hevesen, de erősen,
fejünkbe száll a vér!

Leányfalu
2003. február 15.

*

ISTENVÁRÓK

Hangulatunk április egét idézi,
és nem tudunk megnyugodni
a vést idéző hírek hullámverésében.
Reménység vizeit keresve lessük
belső iránytűinket, hallgatjuk
olykor megszólaló tisztjeinket
a tűz alatt álló hajóhídról.
Hánykolódó öreg vitorlásunkat
modern fregattok üldözik,
terelik saját kikötőik felé,
velünk, a rabszolga rakománnyal,
és magunk sem tudjuk
mely zászlók alatt közelítenek.
Egymást váltó, megfojtó
izmusok százada múltán,
a győztes, a végső diadal birtokosa,
most mutatja meg igazi orcáját
a huszonegyedikben.
Cél és eszköz, önzés és erőszak
lebeg felettünk s hirdeti, hogy
övé az ország, a hatalom és a dicsőség.
Mi az égre nézünk és várjuk Őt,
a megbocsátót s a bosszúállót.

Leányfalu
2003. február 22.

*

SZAVAK MÉRGE

A szó ma csak gondolatfedő,
A szó álnok, álcáz igazat,
A szó figyelmet elterelő,
Pusztítva és röhögve halad.
A szó célja most butítani,
A szó ma már nem elmét csiszol,
A szó nem képes vigasztalni,
Agyadba hatol, belepiszkol.
A szó csak hazugságot jelent,
A szó így aljas fegyverré vált,
A szó megragad és bűnbe ránt,
Kárhozatot hoz és nem megvált.
A szó már csak árt, csak árt, csak árt.

Leányfalu
2003. március 01.

*

PILLANTÁS A MÚLTBA

A hegy még ott állt
és ő a csúcsról,
lenézett ahol
egykor élte telt,
követte fénylő
lámpáknak sorát,
de mindhiába,
múltjára nem lelt.

Leányfalu
2003. március 08.

*

Megjelent: *Átalvető* (47.) 2003. szeptember

FOGYATKOZÓK

Hanyattfeküdtem a vízben én,
 súlytalanul lebegtem felszínén,
 és néztem fűzfák lebbenő haját,
 mint Csontváry magányos cédrusát.
 S tekintetem leereszkedett,
 hol a lombok között reszketett,
 ivor kis karácsonyfa, ezer,
 s hol a zsendülő zöld elterel,
 tekintetet a fáradt, téltől
 meggyötört, márványos égről.
 A magasban árva fecske szállt,
 meglendült s szinte meg-megállt,
 cikázva röppent, talán lenézve,
 közben az őt látók sorsát idézve,
 szállott a levegővilágban,
 vadászott, menekült magányban?
 Én emlékeztem, hogy valaha,
 e fecskéknek víg csapata,
 ellepte sokszor az eget,
 és bogárrajt űzött, kergetett.
 De ahogy előlünk az éltető,
 a biztos és nem kétkedő,
 társat adó szép gondolat,
 mit elrekkentett a fondorlat,
 úgy előlük is tűnt hamar,
 mérgezve milliárd rovar,
 s most híját élve azoknak,
 már nem repülnek, csak fogynak.
 Az ég is szegényebb lett így,
 de legalább nem fog semmit
 Európa a vén ínyenc,
 jövőjét zabáló kéjenc.
 Kis madárnyelvük meghal itt,
 nem csámcsog rajt' falánk elit,
 s a tétel sajnos nem hamis,
 ez lesz kis nyelveinkkel is.
 Tekintetem ismét az égen áll,
 hol elégedetten varjú száll,
 komótosan szel levegőt,
 nem figyel alant lebegőt,
 s az út porába se néz,
 hol most is vígan csicserész,
 a sok buta, szürke veréb,
 míg ellebbenti egy kerék.

Leányfalu
2003. május 03.

*

Megjelent: **Átalvető (47.) 2003. szeptember**

KILENCVENEDIK

Te benned bízunk
eleitől fogva,
Boldogasszony Anyánk
régi nagy patrónánk
járt közbe nálad Urunk,
hogy áldd meg a magyart.
Ezer éve száll magasodba
az itt lenn fájdalmasan zengő
s ott fenn hallani remélt
himnuszok könyörgése.
És mi még itt vagyunk.
Megmaradtunk.
Közben pedig eltűnt mind,
ki nem talált könyörgő szóra
zengő, keserves himnusra
az egyetlen csillag felé.
Most csak annyit adj Uram,
hogy felmérni legyünk képesek
megmaradásunk csodáját.

Leányfalu
2003. június 4.

*

POSADA

*Emlékezés Európa
változatlan határán*

Köröttem zuhognak,
hegyszirtről nagy kövek,
paripák nyerítnek,
zúzva hörög tömeg.
Doámnnyé, Doámnnyé, Bászaráb,
s görög új ködarab,
királyom menekülj, itt a halál arat.
Hogy szabadulhatsz ki?
vedd itt az én ruhám,
átalvisz, tán kiment,
e pokol kapuján.
Királyom palástja
borul a testemre,
az örök setétség
földi életemre.

Óh Istenem most légy velem,
míg fenn a szirten szüntelen,
kucsmás alakok sürgölődnek,
nem vívnak, nyilakkal sem lőnek
csak omlik a kőzuhatag,
s az ég még mindég hallgatag.
És három nap meg három éjjel,
vérfürdő folyt, szüntelen kéjjel,
tort ült Máté a Baszaráb hada,
mígnem az Úr kegyelmet ada.
Már semmi sem mozdul ott alább,
Doámnnyé! Doámnnyé! üvöltik tovább,
trőjászkő, trőjászkő Bászaráb.
A délceg, harcedzett vitézek,
kik büszkeségi nemzetüknek,
alázva hulltak halomra mind,
nem küzdhetek s így tűrtek dupla kint.
Nem kell bátorság, győz itt az ármány,
torz húsdaráló e kő találmány,
a szép lovagi virtus itt és most,
nem véd meg bizony, sem hőst sem okost.

Verejtékben fürödve ébredek,
egy kinyitott könyvre révedek,
kicsinyke kép a krónikából,
Poszáda, az Ajjouk korából.
Fenn győztesek, alant meg Károly,
kő zuhog a szoros faláról,

és magamban újra élek gyermekkort,
 megalázva idézem mindazt ami volt,
 tűnt tankönyv emléke ébredszik bennem,
 megtanulni adták, nem kellett megvennem.
 S a kérkedő mondat benne ott,
 Károly csak álruhában tudott
 menekülni, szól múltból büszke hír,
 lelkemnek méreg, nekik gyógyír.
 És sorra átlátszó érvek, suták,
 de ebből felel a kisdíák,
 s majd vissza-visszatér a téma,
 hogy hol ez, hol meg az a vajda,
 már egyenrangú félként tárgyalt,
 nagyjainkkal viszonya árnyalt.
 Ki írta akkor ezt a könyvet,
 bár tudjuk, már nem ejtünk könnyet,
 de érdekes, hogy amíg amott,
 e módszer ugyan úgy adott,
 hazai jó könyveinkben itt,
 vesztett harcokról sok kép tanít,
 s annál ritkábban mondjuk el,
 ami büszkeséggel tölthet el.
 Nincs kép Bécsről, Köszeg is alig,
 magyarra hull kő, faltól-falig,
 azt tudják meg, Poszádán mi volt,
 amíg csendben folyt délnek az Olt,
 mint sűgött ármányt győztesnek,
 mit bűgött a büszke vesztesnek.

Gyorsan múlt az idő, sietve iramlott,
 emlékezetünkben nyomot alig hagyott,
 s még sokszor tévedtünk kárunkra oly nagyot.

De annak a hadnak sok ravasz utóda,
 túlélte minden vihart és nem vívott hadba,
 hagyományt őrizve az ármányból éltek,
 lovagoknak utódai tőlük ma sem félnek.
 Krónikákból őszám, Károlyt megmentette,
 máig fennmaradott hősi-merész tette,
 de ki és mit ment itt, jövőnknek ma már át,
 ki tudná bármiért feláldozni magát?

Leányfalu
 2003. június 06.

ÉVFORDULÓS GOND

Mikor hazámba toppanék,
Már szállt is felém a szitok,
Magyarnak lenni nem szabad,
De ez maradjon csak titok.
Vöröslő köpenyt lebbentve,
Villant sarló s kalapács,
Makacs reménykedő előtt,
Sűrűn emelkedett a rács,
S arra, hol azt képzeltük,
Lehetünk azok kik vagyunk,
A szegesdrót húzott határt,
Jelevén, húzzuk meg magunk.
Most drót és lepel feledve,
Átlényegült a kalapács,
De szitok száll ma is felém,
És láthatatlan nő a rács.
A cél most is, hogy vesszünk el,
Még a hóhér sem változott,
Csak mintha megtörtünk volna,
Már szólni sem látunk okot?
Egy világgal hitetnék el,
Nincsen benne számunkra hely,
Másokra várva folyik itt,
A négy folyó, a méz, a tej.
Huszonhat éve élek itt,
Huszonhat éve félek itt?
Helyettük is kik nem érzik,
Kiknek szíve még nem vérzik.

Leányfalu
2003. július 27.

*

VALLOMÁS

Durva erővel zúdult reám,
az alkotásnak vágya - önzőn,
a lélekben kiéhezetre
törhet így rá az életöszön.
Nincsen már levegő körültem,
már csak magamnak csinálhatok,
valamit hátra kell még hagynom,
önmagammá csak így válhatok!
Megkeresném okát e vágnak,
talán fogyó életem teszi,
hogymegmaradjak én mégis itt,
ha a semmi kezdetét veszi?
Vagy talmi jelenkor szomorít,
azt szeretném nagyon feledni,
önnön erőmből, önmagamnak,
nyomtalan nyomába eredni?
Tán hiúságom korbácsolva,
mutatni több vagyok én másnál,
mielőtt te csontkezű nagyúr,
nékem - amint kell - gödröt ásnál?
Bizonyítani utolszor itten,
nem csorbult ki a szellem éle,
utat mutatni tévelygőknek,
útvesztőkben tenni mit kéne?
Elhíttetni magammal s véled,
nem csak hamu marad belőlem,
a középszer árnyát hessentni,
mely ráhull mindenre körültem?
Fellángolni most még csak egyszer,
ebben a csúnya éjszakában,
lobogva, égve, világítva,
megmutatni, mi rossz a mában!

Leányfalu
2003. augusztus 02.

ÉJI FOHÁSZ

Múltat idéző könyvvel kezemben,
ülök most csendben az éjszakában,
és csak várok, várok valamire,
ami már nincsen jelen a mában.
Érzem én, igen - most nagyon érzem,
nem nékem lebben az esti szellő,
kedvemre rég nem fúj már fuvallat,
mi e kort belengi, elrettentő.
Pedig tettem én végig a dolgom,
és reméltem is folyvást eredményt,
gáncsoltak, vertek is, besároztak,
s én mégsem dobtam el a reményt.
Most, minden hiába, végveszélyben
még egyre óvnám amiért éltem,
a nemzetemet mentsd meg jó Uram
a nemzetemet, mert csak azt féltem.

Leányfalu
2003. augusztus 02.

*

KIMONDHATATLAN

Fülledten tikkasztó, verejtékes alkony,
A fűszál sem rezdül, s nincs még cirpelés,
A természet csendjét otromba idegen,
Töri meg egy monoton, durva sistergés.
Szobám levegőjét csak e gép mozdítja,
Hogy ne észlelhessem azt, mit az évszak tesz,
Már-már fulladoznék, verejtékem törlöm,
Úgy teszek mint aki egy mély levegőt vesz.
Köröttem újságok szétszórt lapjairól,
Keservem fokozza sok sanda gondolat,
Mehalt az igazság, sehol sem lelhető,
Csak azt tudhatom meg, mit nyújt a fondorlat.
Szellem nyomorító tollnokoknak sora,
Készít nekem múltat, jelent s jövőndőt,
Tudom, hogy mit akar, tudom, hogy mit takar
S nevén mégsem, ma sem nevezhetem őt.

Leányfalu
2003. augusztus 03.

*

ZSIBONGÓK

Kinn zsidong a nép, nyaralnak,
Vigan élük kis életük,
Mit sem tudnak a sorsukról,
Nem sejtik mi is lesz velük.
Én rágódok itt szobámban,
Fontos számukra mit hiszek?
És képesek megérteni,
Mit értük nap-mint nap tesztek?
Kell-e nekik mit szomjazom,
Hiánya nemzetet veszejt,
Vagy érzéktől fosztva élnek,
Nem hallják mit más megneszelt?
Erős, nagy a népnek árja,
De könnyen hívó, gyermeteg,
Ha úgy hall amint ő várja,
Jelt tevő keze nem remeg.
És ha sorsa rosszra fordul,
Már késő, nem kutat okot,
Tudatlansággal hűtött agy,
Lángra lobbanni nem szokott.
Hallgatom a zsidongókat,
Sorsuk majd enyém is lehet,
És tudom ők a megoldás,
Ki jobbít, csak értük tehet.

Leányfalu
2003. augusztus 8.

*

KOLOZSVÁR

Ó város, nevedet én,
 Lassan, ízelve ejtem,
 S mögé, e név mögé,
 Egy élet fájdalmait rejtem.
 Benne minden ott él s hal,
 Ébred és enyész,
 E szóban az én számomra,
 Minden mi büszke s szép,
 Ott tenyész.
 Kolozsvár, Kolozsvár,
 Te megcsúfoltan is szép,
 Ki voltál s még vagy,
 Vagy talán már nem?
 Nem nekünk,
 Mert elvettek, elvennének,
 És kifognak belőled ,
 Kik benned éltek,
 Kik benned reméltek,
 S érted - értünk!
 Óh azóta mily messze értünk.
 Lakott benned szász,
 S kéretlen magyarrá lett.
 Lakott benned magyar
 S elfogyott.
 Sivár beton közt ami emlék,
 Akár lakói, megrogyott.
 De mégis félik,
 ők kik most felélik
 múltját.
 Mert érzik a szellem, a szellem
 Ott él kilenc zár alatt, mint kincs,
 Mi csinált torzójukban nincs.
 Aranyad most múltad s szellemed,
 Mely formált bennünk jellemet.
 S mi mentünk.
 Magunktól s kiüzetve, ki-ki ahogy.
 Szétszóródtunk a világban,
 De útravalónk is Te adtad,
 Magadat köpenyként ránk hagyta,
 Ránk terítetted,
 S most lepi hosszú út pora,
 Nem terem már Donáth vitéz alatt
 Napoca bora.
 Őt magát is félreismerik
 S gyűlölet erejével, magukat csúfolva
 Gyalázni merik.
 Nem magyar a derék vitéz,

Hisz római,
De magyar a múlt, melyhez tartozik.
Hát nem kell, még ha római is! Nem!
Mit ők mondanak, kell hinnem!
És ők- mondják!
S ha már szakad kötél,
Kiderül, hogy minden mi áll,
S e város éke,
Román jobbágyok verítéke,
Mátyás meg persze nem magyar.
Rád mered hazugság mint agyar.
A harang kong még,
de odébb felsír egy lélekharang,
fogyunk,
s már nyugodni sem térhetünk haza.
Házsongárd is lesz idegen,
Ott is, a beton néz le rád hidegen.
Iskoláink?
Oh iskoláink.
Fogynak ők is. Velünk.
Idegen szó, idegen szív,
S lassan már az is mit elszív,
S visz hegyeken át,
Hogy gyarapítsa magát.
Itt mindenütt leng a trikolor,
Lábnymunk is háromszínű lesz,
Megyünk, ki erre, ki amarra,
S a távolság birtokába vesz.

Leányfalu
2003. augusztus 15.

*

MIÉRT?

Életek csörgedeznek,
Életek folynak,
Életek hömpölyögnek,
Haladnak a megnyugvás felé.
Haláluk, az óceán.
S közben egyesülnek
Nagy természetességgel,
És elválnak egymástól
Mesterségesen.
Átcsordulnak köveken,
Áttörnek torlaszokat,
S megállnak
Betonszörnyek fölött.
Erőt gyűjtenének áttörni,
De ravaszul megcsapolják őket.
Azt hiszik maguk erejéből
Haladtak tovább,
És közben életerejük
Másnak világít.
Ők meg csak mennek,
Csak mennek,
A nagy megnyugvás,
A vég felé.

De onnan elillanva
Ismét földre szállnak,
Hogy kezdjék újra, meg újra.

És közben vannak
Nagy találkozások.

Talán ezért?

Leányfalu
2003. augusztus 18.

ŐSZÍ FRESKÓ

A délutánra borult felhő,
Előre hozta már az estet,
S nedves, fagyos szél motozza,
A kabátba bújni még restet.
Kapkod, siet a nyüzsgő utca,
Elmúlástól tarkára festett,
Száz irányba haza rohanót,
Átjár az ősz már lelket, testet.

Ajtók csapódnak városszerte,
Megérkeztek a hazavágyók,
Kinn füstölgő kémény vigasztal,
Otthonra vágyó, utcán fázót.
Szobamelegben, mi eltunyít,
Mint napfény a szunnyadó gyíkot,
Országot ringat el megszokás,
Egy képernyő a biztos légyott.

Kis magánsorsával bajlódik,
Honában, a maradék nemzet,
Emberöltökön át azt várja,
Hogy változhat még a közérzet.
Vezetőt, megoldást remélve,
Csábítaná több világnézet,
Elkábulva észre sem veszi,
Hogy közben csendesen kivérzett.

Leányfalu
2003. október 8.

Megjelent: Erdélyi Magyarság (53.) 2003. december

ESZKÖZÖK

Sarló serénykedik settenkedve,
Alamuszin, aljas alattom,
Rothadás rózsaszín reménye,
Lóti lét lendül lábodon,
Ólomszürke ordas oson.

Életed élve élnéd,
Sajnálát soha sehol.

Kalapács konokul kalapál,
Akarat alszik alatta,
Lator lélek lamentál,
Arcod arctalan akarja,
Pirosra pecsétel pőrét,
Álnok, ármányos áradat,
Csatádban csontod csattan.

Leányfalu
2003. október 20.

*

HALOTTAK NAPJÁN

Létem még itt lüktet köröttem,
de figyelmeztet is, hogy
fogytán már a nap,
és sok a feladat.
Tervek tornyosulnak,
kötelességérzet szólít sajgón,
Jaj!
Mennyi, de mennyi volt
és van még, egyre több,
mit elvégezni kéne,
amíg még nem vagyok,
vének véne.
S a kínzó kétely, hogy
vajon a testtel a szellem is
bírja-e még elérni célját?
Végül pedig
a legnagyobb kérdőjel,
enyém-e a feladat,
jó-e amit s amint teszek,
és, hogy én is teszem?

Leányfalu
2003. november 1.

*

VÁRAKOZÓ

Várom a hangot,
Súgna, diktálna,
Mondana általam,
Jót s igazat.

Félem a rangot,
Durván dorgálna,
Szárnyaló vágyam
Így földhözragad.

Húznék harangot,
Bús zengve zúgna,
Hallja hatalom,
Mely ártva halad.

Nem vezet rejtett
Költőnek álma,
Vigasznak szántam
Csak szép szavakat.

Leányfalu
2003. november 2.

*

Megjelent: **Bukaresti Magyar Közlöny Új évfolyam 1. szám 2004. január**
Átalvető (49.) 2004. március

VÁNDORUTUNK

Setét nagy csend
kérdesz bennem,
maradhatok?
vagy kell mennem?
El kell mennem
örök útra,
könnyen,
mint a vízért kútra?
Vagy marad
a világ terhe,
amivel
meg vagyunk verve?
Mitől folyton
sebes hátunk,
amit nem kértünk,
nem vártunk,
de visszük
már ezer éve
nincs sehol
e nemzet réve?
Maradni kell,
cipelni kell,
hol hegyről le,
hol hegynek fel.
Testünket veríték
mossa,
lábunk út
porát tapossa.
Kérdik honnan kezdtük,
s rég-e,
nincsen annak
sehol vége?
Nem halunk meg,
nem fogyunk el,
nem törődünk
sírgödrökkel,
miket csontjainkkal
töltünk,
nem azzal,
kit mi megöltünk?
Körülállnak
odaszólnak,
vigyorognak,

míg zabálnak
vidáman a mi
batyunkból
ha már kihullott
karunkból.
Nem szeretnek,
csak átkoznak,
minden gonoszt
reánk hoznak,
és a saját ösvényünkön,
saját ősi törvényünkön
gúnyolódva
osztokodnak,
de minket
szóba sem hoznak.
Mi csak megyünk,
az út poros,
arcunk véres,
lábunk fagyos,
énekelni is felejtünk,
minden értéket elejtünk,
S akik nézik,
még tetézik,
szenvadásinket
nem érzik,
utánunk biz azt
nem hozzák,
ami elhullt
elorozzák.
Nem a mienk
már e vidék,
megkapta azt
a sok pribék,
még emlékünk
is tévedés,
jogtalan
múltba révedés.
Lesik minden
léptünk, szavunk,
s ha botlástól
lemaradunk,
reánk bűnös
jelzést tűznek,
aztán hamar
tovább űznek.
Nincs már jurtánk,
nincs mit együnk,
s mi csak megyünk
egyre megyünk.
Járunk körbe,

ősi földön,
a szent zsugorodó
rögön.
Megyünk és
mégis maradunk,
várják, lesik,
nem fáradunk?
Honnan ez az
ősi erő,
ez a kitartással
verő?
Honnan ez az
ős gyűlölet,
ez az ármányos
bűvölet?
Miért kerülget
a halál,
lát minket,
de meg nem talál?
Miért kell csak
menni, menni,
éhezni és
sosem enni,
imádkozni
templom nélkül,
égve látni
hogyha épül,
gondolatból
hegyet rakni,
légvárat
mind belakni,
hinni s aztán
megcsalatni,
magunknak
soh'sem
aratni?
Elveszítve már
egymást is,
e lelkekben
dúló pestis,
tovább gyengít,
tovább rombol,
míg a világ
egyre tombol.
Megyünk körbe,
megyünk hegyre,
ereszkedünk alá
völgybe,
és csak várunk,
és csak járunk,

csak éhezünk
meg csak fázunk.

S mégis van ki
tovább vigyen!
Van amiért
bennünk higgyen?

Leányfalu
2003. november 24.

*

LÁTOMÁS

Ott állt a csendben
és visszanezett,
bámult,
de semmit sem értett,
magát látta s a világot,
a gyűlő időt,
amint nyomába hágott.
Érezte
a múlt arcába vág,
nem fogta fel,
mi benne rág,
és leengedte a kezét,
felhőkre emelte két szemét,
s szerette volna, ha lesújt,
vagy levesz róla némi súlyt,
mindegy,
csak tudja ott a kéz,
mint a nap,
ami reá néz.
Üres volt, érezte,
s oly teli,
ki roskadni készült,
egykor deli.
Alátekintett, hol a vég?
Aztán felnézett, ott az ég.
Nem fékezhetett könnyeket,
azt látta már csak,
akit szeret.

Leányfalu
2004. január 02.

*

Megjelent: **Bukaresti Magyar Közlöny Új évfolyam 3. szám 2004.**

SZELÍD KÁPRÁZAT

Néztem a falra,
képre meg árnyra,
és kerestem benne
a múlt sugarát,
vártam, hogy rámsüt,
mint csillag fénye,
s felröpíti újra
kék madrát.
Tolongtak bennem,
és ott a falon,
képek és árnyak,
kék sugarak,
de elsuhant mind,
megfogni nem tudtam,
röppentek könnyen
mint madarak.
Rámkacsintott a múlt,
mutatva mind mi volt,
de nem mért ki magában
helyet nekem,
amerre lépni hagy,
kép és árny engem,
az csak a ma,
mi játszik velem.

Leányfalu
2004. január 11.

*

HAMIS

Sötét felhőként torz erő,
 Ha úgy kell aggokat verő,
 Reánktelepszik biztosan,
 Lélekben, tettben mocskosan.
 Míg kinn a téren vesztes ég,
 Itt minden napunk veszteség,
 Mindegy, józan-e vagy örült,
 Akadt-e ki ennek örült,
 Vagy kínosan érzé magát,
 Hogy rajta mért nem ég kabát,
 És ki volt az ki elterelt,
 Figyelmet, gondot, - nem perelt,
 Sandítva közben másról szólt,
 Nem arról ami tüzet olt,
 Nem arról ami lángot vet,
 Megkínzott lelkiösmeret.
 És naponta jön új horror,
 Kúszik felénk egy langy terror,
 Ma még langy, holnap már lehet,
 Úgy hiszi többet is tehet,
 Tenyészik dúsan redvesen,
 Dohosan rohaszt, nedvesen,
 Azon mi mind-mind mi vagyunk,
 Tervük szerint sorvad agyunk,
 Már nem csak az, de szívünk is
 Mert mi körülvesz mind hamis,
 Míg nekik mindent elhiszünk,
 Tehetnek bármit ellenünk,
 Bambán dicsérik tetteik,
 És nekünk már fel sem tűnik,
 Mekkora vét ki mostan vét,
 Hogy pusztulásunk itt a tét,
 De közben máson jár az ész,
 Nem azon mi valódi vész,
 Mi még magunkban sem bízunk,
 Míg dagonyázva elhízunk,
 Lélekben s számban is fogyunk,
 Így kétszer kevesebb vagyunk,
 Nem nézünk múltba, jövőbe se,
 Ami eddig volt mind mese,
 Nem sejtjük, mit ígérnek az is,
 Egyetlen szó igaz:

hamis!

Leányfalu
 2004. február 19.

*

FOGYÓ BARÁTOK

Ismét elillant egy barát,
Már mentetetni nem lehet,
Csak néz utána az ember
Múlttá vált, semmit nem tehet.

És sorra mennek, fogynak ők
Elsiratjuk ki földbe tért,
De azt ki élve válik köddé,
Semmi sem menti- ennyit ért.

Leányfalu
2004. február 20.

*

FEBRUÁR

A reggel lehullot hó
Latyak már,
A rádió hómunkásokat
Csábít - hiába.
Hajdani bánatokból
Nemréggen fakadt
Fehér reményeink
Latyakjában,
Markunkat köpködve,
Lustán téblábolunk,
A régi raktárkészletből
Elővett új lapátokkal.

Leányfalu
2004. február 29.

*

HATÁSFOK

Bizony jó kimondani
Az igazságot,
Bizony jó eljuttatni
Idegen fülekbe.
Elégedetten dőlünk hátra
Kényelmes fotelünkben,
Jó mulatság s férfi munka volt
Gondoljuk!
Észre sem vesszük,
Hogy az elröppent
Vagy akár leírt szó
Annyit sem változtat
A világon,
Mint a hozzá szükséges
Papirosra felhasznált
Fa kivágása.

Leányfalu
2004. február 29.

*

HETVEN FELÉ

Úgy hetven felé,
bandukolva,
mikor már
az egészség a legfontosabb,
mikor nem tudjuk,
mekkora ami még mard,
s az idő is gyorsabban halad,
a vékonyodó korfán
kapaszkodunk,
fel a vég elé,
s le-lepillantunk a
mélység felé,
már jólesik megfáradni,
partok közt maradni,
nem áradni,
s kellemetlen kis gyengéink
jelentenek védelmet,
békévé szelidítvén
a félelmet.
Így van ez bandukolva
a hetven felé,
az „ebből elég” tapasztalatával,
egyre bölcsebben készülve,
a végtelen elé.

Schladming
2004. március 6.

*

EURÓPÁBAN

Az Enns vad vize alattam folyt,
Lenéztem, s már túl voltam
Az Óperencián,
A csúcson talán várt reám,
Egy korán nyíló encián.

A történelem mögöttem folyt,
Idéztem s már túl voltam
Oly sok tragédián,
És csalfán intve várt reám
Egy fel nem ismert nagy talány.

A jelen most itt folyik velem,
Múlásán én is túl vagyok,
Csak úgy mint annyi más,
Tudom szivárvány vár reám,
Az egész csak egy látomás.

Schladming
2004. március 7.

*

ÉRDEMTELENÜL

A friss porhó
mint a párnából szabadult
lúdpihe
száll a száguldó nyomában.
Körül tékozló, mérhetetlen szépség.
Ezt a pazarlást nem
érdemelhattük meg.
A teremtő önmagát
mulattatja véle.
Mi csak potyautasok vagyunk
az életnek nevezett szafari
közös járművén,
és bepillantunk abba,
amit majd tönkreteszünk.

Schladming
2004. március 8.

*

MÉG ÉG

Csak elindultunk,
nem tudtuk merre is,
és vitt hátán az idő,
bár sejtettük,
idegen célért mozdulunk,
nem zilált még a tüdő.
Hamar elkezdtünk
fogyni is,
de bírtuk erővel sorsunk,
volt elvünk jó,
olykor meg hamis,
még nem száradt a torkunk.
Gyorsan telt éltünk,
éltük is,
bár inkább
a reménynek éltünk,
rosszra jött aztán némi jó,
de már fáradt a léptünk.
A végén feledünk,
feledni is,
de hinni nem feledtünk,
és visz, csak visz
egy nagy akarás
még ég, lobog a lelkünk.

Schladming
2004. március 8.

*

MA MÉG SIKERÜLT

Ma még kihívón néztem a hegyet,
Ma még vonzott a lejtőn ülő hó,
Ma még éreztem siklás ritmusát,
Ma még ringott velem a felvonó.
Alant vattás fenyőkön tört a fény,
Majd szürke felhő kúszott a földre,
Ködlő alak siklott sok s serény,
Hegyről menekült alá a völgybe.
Közben a sűrűn hulló fehér hó
Gondosan, csendben mindent eltakart,
Mi egymást kerestük, s szállt hahó,
Ijesztő volt és mégis, nem zavart.

Schladming
2004. március 10.

*

TANÁCS

Van még aki tenne örömet,
Körötte lézeng ezernyi rest,
És van ki róla ördögöt fest,
A szellem alszik, éber a test.

Sokszor biz' elég egy ékezet,
Mit a gonosz meg nem fékezett,
És éled is már a mérgezett,
Az ötlet oly jókor érkezett.

Figyelj hát folyvást másokra is,
Szerény légy, mint fű közt kis haris,
Hatalmas lehetsz, mint piramis,
Elomlik híred, ha volt hamis.

Örök harcot vív jóval a rossz,
Az aki ad, és az ki oroz,
Így jó ez mondják, nem oszt-szoroz,
Csakis a haszon számít, ha hoz.

És ha e tanács most túl kemény,
És ósdi is mint e költemény,
Ki tesz és ad s marad szerény,
Csak azé marad majd - a remény.

Leányfalu
2004. március 24.

MEGFOGHATATLAN

A Megfoghatatlan rajtad ül,
tudod, hogy véged, a test kihűl,
és hasonló sorsra jut a föld,
hiába kiáltják meg ne öld.
Mindent képére formál ő
a láthatatlan nagy erő,
a pénzt sem ismerő mágus,
ki áru nélkül is árus,
mely gombnyomásra alakít,
nem korlátozza semmi hit,
de minden rosszra készen áll,
mert nem valódi, hanem ál.
És vészbe rántó törvényt hoz,
mely elveszejt, meg bajt okoz,
népeket fordít egymással szembe,
száz nyelven ordít, füttyül a rendre,
és a végveszély sem izgatja,
hogy tudás miért firtatja,
a sorra gyűlő érveket,
tétlen vesz múltó éveket.
Mi jó, mi szent és hagyomány,
már felesleg és nem tudomány,
nincs család, nincs nemzet
szól - csalárd ki nemzett,
mert gátol a pályán,
korlát formáján.
Gyűjt és harácsol ő nyereséget,
rosszat tanácsol, oszt vereséget,
és gépi szabályok mozgatják tettét,
földi sors nem ok, létünk feledték.
látszatra maga az élő ráció,
nem áll meg, vágat - a globalizáció.

Leányfalu
2004. március 29.

MÚLTAKBÓL MERÍTVE

Ismét betegség,
múló kórság,
áld időt adván,
felhő gondolatnak,
hogy mélyére nézzek,
mint egy víznek,
annak mi sodor,
s magamnak, akit.
Mit látsz a tenger gond,
és amit hátán hord,
nyújt tanulságot,
véd igazságot.
Ezért a jelen
mind múltat kutat,
jövőt építeni,
ez mutat utat.

Leányfalu
2004. április 1.

*

Megjelent: **Átalvető (50.) 2004. június**

MAGYAR BŐR?

Gyúlik az emlék,
jelen hull múltba,
sérelem rakodik,
rétegben reád.
Adni akartál,
s csak cserében kapni,
nem azt mit hazád,
most néked ad.
Túl a román közt,
idegen voltál,
vártad, hogy keblére,
majd egy hon ölel,
de itt még fájóbb,
az idegenség,
észre sem veszi,
hogymagyart lök el.
Címke és billog sorjában járja,
Körülvesz hamisan irigység árja,
S ha véded magad, amikor rád tör
Gúnyosan s göggel néked azt mondja
Erdélyi mivoltod nem kutyabőr.

Leányfalu
2004. április 1

*

TELNEK AZ ÉVEK

Telnek az évek,
Fognak az épek,
S nem marad csak
Ki szerencsés,
Annak a híre lesz
Majd mesés.

Telnek az évek,
Fognak a lelkek,
S nem marad csak
Az ki állhatatos,
Kinek a híre nem
Gyalázatos.

Telnek az évek,
Fognak a révek,
S nem marad csak
Az az egyetlen,
Melynek a híre
Kegyetlen.

Telik az élet,
Fogyna reményed,
S közben gyűlnek,
Mélyülnek ráncok,
Elkeringenek régi táncok,
De megmarad néked a vigasz,
Vár még rád valami,
És igaz!

Leányfalu
2004. április 1

*

NÉZZÉTEK

Nézzétek mivé lettünk,
az álarc alatt mit magunkra vettünk,
és viseltünk annyi éven át,
hogy meggörnyed alatta a hát.
Alant, itt, mi – magyarok!
Merjük még mondani: az vagyok?
S felettünk a hatalmasok, kik fennen hirdetik,
de tőlünk soha meg nem kérdezik,
miként szolgálhatnák a nemzetet,
hiszen ma már e szó is megvetett.
Mi négyről-négy évre váltva így élünk,
hol tőlünk félnek, hol mi félünk,
már betegesnek tűnik a remény,
s nem azért él, mert a lelkünk még kemény,
vagy mert gerincünk nem törte meg a kor,
nem is, mert nem vakít a nekünk hintett por.
Csak olvassuk, lessük a médiát,
bár tudjuk, hogy ezer szándék járja át,
és nem értünk dolgozik, de jól tudjuk: nekünk,
ezzel irányít és köti meg kezünk,
a hatalom, mely önmagáért él,
és csak egytől, mindig egytől fél,
hogyan buta önzésünk véget ér!

Leányfalu
2004. április 26.

*

SORSFORDÍTÓ

Ismét a csodára vár e nép,
De teste és lelke már nem ép.

És tenni sem tud ma már semmit,
Az ellen, ami megsemmisít.

Négy évről ő új négy évre vár,
Nem látja, hogy csak szavazni jár.

De az, ami közben éri kár,
Lesz e várákozásért az ár.

Önös érdek és sötét erő,
A mifelénk biztos térnyerő.

Ki jót akar, és tenni óhajt,
Alig mozdult, utolsót sóhajt,

Mert résen van és jól szervezett,
A gonosz egyed és szervezet.

Mindent lát, ami nagy hasznot hoz,
És magának mindent eloroz,

Őrzi hatalmát bármi áron,
Él e hazán, mint saját váron.

De az a vár már nem is haza,
Mi itt összeköt nagyon laza.

Inkább őrzi a régi formát,
Az úr lakja a várnak tornyát,

És az, aki érte földet túr,
Ott lakik kinn az árkokon túl.

Csak akkor fújnak már riadót,
Ha az úr kiront, és gyűjt adót.

Okosan fújat meg harsonát,
Hogy ne lásd növekvő vagyonát.

És mindez neki még nem elég,
Attól sem fél már, hogy vára ég.

Talál ő új ármányt a sarcra,
Paktumot köt, nem készül harcra.

Mert nem védi meg birodalmát,
Épp ezzel őrzi még hatalmát.

Míg dőzsöl, nem kérdi: hogy vagyunk?
S nem látja, hogy miként fogyunk.

Figyelmeztetik: nem lesz már nép,
Nevetve jelzi, van más elég.

Mert nem számít néki kit zsarol,
De legyen mindég, amit tarol.

És eladja azt ki szülte őt,
Nemzetet, családot és szülőt.

Csak azzal felejt számolni ő,
Hozzá hasonló, van más erő.

És az, kinek ma mímel szolgát,
Ha kell, elveszi majd hatalmát.

Így kezdődik újra az egész,
Az új világ majd régít tetéz.

És vajon mi? Mai szenvedők?
E rossz hatalmat rég megvetők?

Tudorok talán majd kiásnak,
Nem kellünk akkor senki másnak,

Árkokból mit velünk temettek,
Tárlókba raknak, elneveznek.

De van más út is, és van remény,
Ha a sors velünk nem lesz kemény.

Erővé válik majd a lélek,
És szól: tesztek, ha addig élek.

Megérez erőt, tenni is mer,
Felébred és magára ismer.

Összeáll benne kusza kép,
E haza, a nemzet, meg a nép.

És ha már jól látja azt mi ép,
Új jövőt épít, más útra lép.

Akkor csend lesz majd ott a várban?
Új lakók lesznek a zárkákban?

De az se baj, ha nem itt ülnek,
Ne bánjuk, hogyha menekülnek.

Tisztuljon tőlük az ország meg,
Lássuk már végre, hogy remegnek.

Majd nézzünk mi is önmagunkba,
Ne merüljünk el haragunkba.

Testünk és lelkünk legyen tiszta,
Ahogy az Isten reánk bírta.

Leányfalu
2004. május 9.

*

ÉBRESZTŐ

A természet buján tenyészett,
Őrülten mint kit űz enyészet,
Mint aki tudva jövőt érlelt,
Az élettől új esélyt kérlelt.

De köztünk nem tenyész akarás,
A makacs életbenmaradás,
Nem gond itt már, senki sem érzi,
Hogy a nemzet a végsőt vérzi.

Ha mikor les rá ezernyi vész,
Ez a hon ennyire csenevész,
S nem emel akadályt, keményt,
Végleg elveszthet minden reményt.

Leányfalu
2004. május 10.

*

VÖLGYEINK

Idősb Tolvaly Ferencnek,
hetvenötödik születésnapján.

Távol s szívünkben oly közel,
hol mindünkre,
sokféle zölddel
vár egy régi völgy,
hol kis falvak felett
templom fehérlik,
és mellette őrködik
egy-két árva tölgy,
és a dombot patak marta
milliom évig,
hogyan elérje majd a folyó anyát,
hol mindenki
jól érzi magát,
ott születünk mi,
annak mik vagyunk,
ott izzot fel szívünk,
s ott telt meg agyunk,
egy életre,
ha kell hát száz évre,
ezer év hírével, hagyományával,
ezer ős vérenek adományával.
Elűztek minket
szeretett völgyeinkből,
és aztán földönfutni is megtanítottak.
És mi futottunk, futottunk.
Ki-ki a maga útján.
Ki-ki a maga módján,
Ki-ki tehetsége, ereje szerint.
De az a régi völgy utánunk int.
Ehettük mi akárhány
ország kenyerét,
elfeledni nem tudtuk,
azt a kis völgyet,
Isten tenyerét.

Leányfalu
2004. május 21.

Megjelent: **Átalvető (51.) 2004. szeptember**

EU-TRÓFIA

EU, kék és
sárga csillag,
mindent elfed,
te csak bírjad.
Régi módik,
és bón-tónok
hozták nekünk
t-EU-tónok.
Gyökerünk is
görög priusz,
főistenük volt a
Z-EU-sz.
S most, hogy
túléltünk,
minden vést,
b-EU-tazzuk,
ezt a földrészt.
Fáradt lábunk
ahol koppan,
a kontinens
EU-roppan.
Nincs már
pénzzel teli
véka,
s nem mondják,
hogy h-EU-réka.
Sok a tiltás,
sok már a nem,
ma is úgy nyögünk,
hogy EU-uh nyem.
Őket mégis
reklámozzák,
nekünk sűrűn
ajnározzák,
és a szavaik
nem mókák,
ők nálunk az,
EU-rókák.
Ha hallgatjuk,
agyunk felforr,
és elfog az
EU-undor.
Már itt van a
drága benzin,

azt hiszik,
fülünk EU-zin.
Fejünk meg
sújtja algia,
vagyis az
EU-ralgia.
Ha meg ezért
b-EU-talnak,
akkor vége
lesz a dalnak.
Kik nem bírják
s kinn maradnak,
majd a hídról
l-EU-granak.
A többit meg
tartják túsznak,
jók lesznek ők,
Eu-nuchnak.
Hálónk szövök
EU-nisták,
fonalukat
sűrűn fonják,
és forog az,
az EU-rokka,
ujjuk orsó
meg nem szúrja.
Ámítnak
s nem alszanak
soha,
l-EU-tánzásukhoz
suta,
ez az ország,
s a nép buta.
Már régen is
buták voltunk,
s Árpádéknak
b-EU-grottunk.
Vissza már nem
fogad Ázsia,
de itt van -
EU-tanázia.

ÖTVEN ÉV

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Az időből csupán egy arasz.
És mennyi az, ami belefért?
Míg egy szív kergetett bennünk vért.

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Kronosz kincséből csak egy garas.
És mennyi az, amit nekünk ért?
Míg lelkünk kapzsin egyre csak kért.

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Semmi annak ki dómot falaz.
Mire rájön, hogy léte kimért,
Már nem tud élvezni érte bért.

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Míg bennünk szüntelen kél panasz,
S tudást kutatunk, mint telért,
Számolva azt, mit elménk felért?

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Ha éhesen levest kanalaz,
Az ki most fáradtan hazatért,
Visszanéz, s látja mit megért?

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Annak ki mindent csak elszalaszt?
Hosszan sorolja, amit remélt,
S markába fér amit, elért?

Ötven év! Tudjátok mennyi az?
Míg sorsunk kínlódva oldalaz.
Csupán egy ajándék mindazért,
Mit tenni tudtunk mi másokért.

Leányfalu
2004. június 25.

KOCKÁZAT

Már megint, újra a kötött forma,
Kényszerít, s hajt, hogy így tegyek,
és elhagyva próza szerpentínjét,
izzadva másszam meg e bős hegyet.
Nem kenyerem biz ez alpinizmus,
s még a hegyet sem hívtam ki én,
de mégis itt küzdök már a sziklán,
dermedten állok a szirt tetején.
Nem óhajtottam csúcsokra törni,
nem vártam érte büszkén serleget,
beszélni akartam erről-arról,
egy békés zugban most tiveletek.
És valami mégis újra-újra,
megszólal bennem, és rákényszerít,
hogy kötelet fogjak, szirtet hágjak,
s ne beszélgessek békésen itt.
Azt súgja másszak rémes sziklákra,
nem nézve, és félve a meredélyt,
majd onnan kiáltsak kurta szóval,
mert ebből az ember ma jobban ért.
Hát ezt teszem, és már megbocsásson,
ki úgy véli, hogy rosszul mászok én,
csak lássa, úgy-ahogy, feljutottam
s kiáltok a szikla peremén.

Leányfalu
2004. július 1.

*

HŰSÉG

Ma este
utánunk szóltál
még egyszer odaátról,
szépen szólt szavad
életről, halálról,
mintha még köztünk lennél,
s lakásod nem lenne az ég.
Mert nálad így rímel ez,
csakis így rímelhet:
a vég, s az ég.
Tudtuk már rég,
de nem hittük,
ha jöttél
lestük arcodon a pírt,
aggódva figyeltük
a rólad érkező hírt.
Örömmel lestük meg
jó étvágyadat,
oly kevés ki látta,
a betegágyadat.
De vidámak lettünk,
a minap,
mikor azt mondtad:
finom, igen azt,
alig pár hete,
itt e kis szobában,
itt ennél ez asztalnál
csokrod illatában.
Mert mi közös sorsban,
leéltünk egy éltet,
borongva, örülve,
közös volt mi féltett,
s hordoztuk mi azt is,
amit nekünk osztott,
ahogy ífjan együtt,
ettünk menzakovaszt.
Te ott a színpadon
és mi meg itt alább,
s bár köröttünk minden
fals, hazug és csalárd,
te megmondó szájjal,
mi halló szomjas füllel,
hogy adhassuk tovább.
Világok omoltak,
de gondunk ezer maradt,
remények ébredtek,
jóra mégsem haladt.

Ahogy múlt az idő,
szomjajtuk az igazt,
tőled vártuk szépen,
a megváltó vigaszt.
S te hoztad, vitted,
hordoztad szerte szét,
amerre magyar él
s érzi nyelvünk ízét.
Tegnap még itt voltál,
megöleltél minket,
pedig már láttad azt,
ki kéretlen intett,
s jelezte, vége már,
elég volt a jóból,
nem jut néked már több,
e pusztító korból.

S most?
Szól a rádió,
benne szavad még él,
szépen, és őszintén,
erőt adva beszél.
Ezt hagytad reánk,
legszentebb birtokot,
ezer leső veszély
adott erre okot,
mert tudója voltál
mindennek mi fontos,
szent hivatást úztél,
sohsem voltál zsoldos,
s kerested azt ami
nékünk lesz erősség,
megtaláltad, s felmutattad
azt a szót, hogy hűség.

Leányfalu
2004. augusztus 2.

TEGNAP VAGY HOLNAP?

A mindennapot én éberem várom,
mégis-mégis az álmodás elér,
soha nem múló szépséges álmom,
múltunkhoz láncol ezer gyökér.

Naponta mát élek minden téren,
ami volt igencsak megfakult,
de fölöttem lebeg tejfehéren
s felhőként gomolyog a múlt.

Kapcsolatom a jelen világgal,
világos, sehol sincs rajta folt,
itt vagyok folyton tenni készen,
ami fontos mégis csak az a: volt.

Jövőért aggódón én mit mondjak,
ki naponta látva-látni kész,
mi a dolgom, hogy hatni tudjak,
vagy ma ezt hinni már túl merész?

Leányfalu
2004. augusztus 12.

*

KÉPEIM

Egyik falon sok ismerős,
Vele szemben megannyi ő,
Itt laknak velem nyugtalan,
Belakva vélük minden falam,
Mégis oly békésen néznek,
Nem adnak munkát a kéznek,
Nem várnak levelet odaát,
A léten túli oldalát,
Ők értik már, s a folytatást,
Elérhetetlenre kaptatást,
Rám bízzák, békén csendesen,
S én teszem dolgom rendesen.
Míg földi lélek háborog,
Az égi boldog táborok,
Ismerve már, hogy mi a tét,
Nem rettegve, hogy jó a vég,
Munkára bölcsen intenek,
Mint vén kit kérdez a gyerek.
És figyelnek éjjel s egész nap,
Pillantásukkal telt falak,
Hajtanak, s fékeznek hogyha kell,
Míg a nap lenyugszik s újra kel,
De érzem, tudom, hogyha én,
Tétlenül ülnék és henyén,
Megmozdulnának körbe-körbe,
Képeiknek üvegje törne,
Így jelezné mind szótalan,
Hogy sorsunkért mégis nyugtalan.

Leányfalu
2004. szeptember 11.

*

NYAKUNKON AZ ŐSZ

Nyakunkon az ősz,

s leheletét bámulja álmosan,
a hajnalban munkába induló,
rosszkedvvel, kócosan,
baktatva,
bizonytalankodó.
Italra várókat kerülget,
dohog országnyi kocsmán,
önpusztító - jussáért koldul,
magyarhonban
a reggel ocsmány.

Nyakunkon az ősz,

időnek előtte,
s időnek előtte őszül
ki sorsát ellőtte.
Italmérés előtt ténfereg,
félig már holt sereg,
volt emberek.
Toporognak,
szemükben vágy van,
magyarhonban,
most nyitó kocsmák
ajtájában.

Nyakunkon az ősz!

Nézem őket!
kárát számolom
a kárt termelőknél!
És hamar rájövök,
másnak nézzem kárát,
azokat számoljam,
akik ezt okozták,
akik ezt magukkal
tudatosan hozták,
és a romlást kevesellve,
azt tovább fokozzák.
Akik elvették lelkünket,
szellemünk nulláznák,
korhadtt mankóinkat
kapzsin elorozzák,
s magyarhonban emberségünk
a kukákba szórják.

Nyakunkon az ősz!

Ott remegnek
 ajtónyikorgásra várón,
 ők,
 statisztikákban élő
 élet statisztái.
 Nem emberek,
 nem embertársak,
 s nem felebarátok.
 Magyarhonban
 fejük felett ott a sötét átok,
 a senkinek sem kellesz,
 majd Isten elvesz,
 semmi gondunk rátok.

Nyakunkon az ősz,

és nyakunkon egy hatalom,
 mely minket nem ismer,
 mely nem tisztel határt,
 amelyik mindent mer.
 Nem hiszi az Urat,
 csak zsebünkben kutat,
 míg agyunkat programozva,
 utat mutat.
 S minden figyelmet elterel,
 kecsegtet, csábít,
 kenderrel kábít.
 Mi egyre fagyosabban szálló
 leheletünkbe bámulva,
 azon vesszük észre magunkat,
 hogy beálltunk a sorba,
 beköltöztünk a közös akolba,
 magyarhonba'.

Nyakunkon az ősz,

vége a szabadtartásnak,
 és a valaha volt
 tartás akarásnak?
 Majd lesz génkezelt
 téli abrakunk,
 és lesz eredménye
 új meg új ártásnak?
 Vagy akik ezt tették
 saját sírba dőlnek,
 mit itt magyarhonban,
 önmaguknak ástak?

Nyakunkon az ősz,

és, mi ocsúdunk
ocsmány reggelekből,
s bár fegyvereink vásznak,
reméljük hogy eljő,
szegény magyarhonban is,
ideje váltásnak.

Leányfalu
2004. szeptember 12.

*

MÉG NEM

Homlokomon ezer redő,
Ezer év, ezer gond ismerő,
Mögötte lüktet a velő,
Örök igazság kereső!

Fejemen fehér már a haj,
Fehérből most, mint volt tavaly,
Hallom mindenütt egy a zaj,
Mindenhol egyformán szól a jaj!

Szemem alatt mély karika,
Évgyűrűs bilincs, rabiga,
Időm vágató paripa,
Létem nyikorgó taliga.

Már szívem is alig vérez,
Nyelvem tán ízet sem érez,
Isten így büntet, s így bérez?
Hitembe belefér még ez?

Agyam friss emlék feledő,
Múltban gyermeteg feredő,
Testem már élve dermedő,
Vár rám már kinn egy temető?

De lángom még el nem lobban,
Szívem most is harcra dobban,
Dárdám érvvel döfve koppan,
Ármány vértje beleroppan.

Leányfalu
2004. szeptember 12.

*

CSOMAGOLÓK

Jöttek, vádaskodtak,
ígértek és győztek,
minket elsodortak,
kétfelől előztek.
mindent ami magyar,
gondosan elűztek,
mellükre azt hitték,
új csillagot tűznek.
De csak nem jött össze,
kapzsi, álnok tervük,
zsákból kibújt szöggel kivert,
vonzónak szánt elvük.
A taktika, nyúlós,
Már látja mindenki,
s hogy milyen lenyúlós,
eredmény hirdeti.
Már hiába ámítanak,
vak szavazó szóért,
csomagolnak, menekülnek,
...országot egy lóért.

Leányfalu
2004. szeptember 13.

*

KÉRDÉS

Én nem tudom, hogy meddig tart ez,
És azt sem, hogy áldás vagy büntetés,
A sok minket ért támadás,
Lehet bosszú vagy küldetés?

Én nem tudom, hogy ezer évig,
Csak rosszat tettünk, s most bűnhődünk,
Vagy mégis kiválasztottak lettünk,
És nem kell félnünk, hogy eltűnünk?

Én nem tudom, hogy ennyi tűrés,
Rombolja árva kis nemzetünk,
Vagy a szenvedés nemesít minket,
S általa nagyobbak lehetünk?

De azt tudom, hogy bármi ártás,
Lázad ellenünk kint vagy bent,
Csak a hit és a cselekvés lehet,
Az a megoldás, mely megment.

Leányfalu
2004. szeptember 14.

*

MAGYAR ŐSZ

Ismét október, őszi rózsza,
temetőszaggal, és csócselék,
nekünk itthon ez már nem egyéb,
mint borongást szolgáló kellék.
Ha ősz érkezik készülhetünk,
hogy itt lesz megint egy változás,
megtipornak, vagy hőssé válunk,
csak jön, csak száll ránk az átkozás.
Ismét ősz van, Petőfi ősze,
itt van újra, lám itt van megint,
ha nem cselekszünk, csak borongunk,
Fehéregyháza halottja int.
Ősz van és ásnak nagy erővel,
egyre több itt már ki vermet ás,
közben felettük is átszáguld,
s nemzetet dőf le, a sok dzsidás.

Leányfalu
2004. október 8.

*

ESZMÉLÉS

Didergős őszi pillanat.
Hangulatgyilkos illanat,
Tennél, de mégsem,
Mennél, de még nem,
Ennél, étvágy nincs,
Innál, de szomj sincs.
Bámulsz és csak ülsz,
Bánatba merülsz,
És várod, úgy várod,
Hogy pattanjon zárod,
Celládból kilépj,
Egy szirmot letépj,
S amint azt nézed,
És illatát érzed,
Észleljed, nincs is ok,
Még a gondod se' sok,
Minden reményed él, és
...
Ez egy boldog eszmélés.

Leányfalu
2004. október 10.

*

EGY SZÁL HEGEDŰRE

Egy szál hegedűre,
makacs tánccal,
szembeszállni
a világgal,
betű hangszer,
tollszár vonó,
ezer, millió táncoló
lába dobban,
szíve lobban,
sanda bábész
foga koccan.
Rögből lesz dob,
szóval száll lob,
s a sok táncos,
pelyhes állal,
mély fájdalmas
homlokránccal,
pantallóban,
bő gatyában,
pörgő nagy és,
kis szoknyákban,
hol itt dobban,
hol ott lobban,
amíg e föld
beleroppan,
s elnyeli a
bábész hadat,
fegyvert,
orvvadászt,
és vadat.

Leányfalu
2004. október 28.

*

METEOR

Mágikus kard a földbe szúrva,
ünneplők karéja,
mint koporsót nézők,
mint jövevény meteort bámulók.
Krátère a történelem,
s most bendőjét kémleljük,
utunkat néznénk mélyből a magasba,
de meteor zuhanásunkra gondolunk
okra, fokra,
és, hogy felizzott testünk,
amint körülvett a
Kárpát-medence légköre,
s tőle, véle, érte
tüzünkben fogyni kezdtünk.
Mintha még most is érkezőben lennénk?
Mintha sebet ütöttünk volna e tájon?
Mintha még nem szoktak volna meg?
Feketén izzón, az imént csapódtunk be,
ide e megszentelt földbe,
mágikus kard mása,
kis város, kis terén.
S arra jár az is kit
undor jár át
a kis nép nagy ünnepén.
Hegyesen kiköp.
Szava ott serceg,
még izzó,
érte is fogyó testünkön.

Leányfalu
2004. október 30.

*

GÉNI JUSS

Itt élünk,
génjeinkben a történelemmel.
Túlélő érkező, és túlélő másik,
ki előbb maga is érkező lehetett.
És bennünk élnek
legyőzöttek, s bizonyára
a minket legyőzők is.
Így együtt vagyunk,
s jövőnkre várva
azokkal vívunk
életre-halálra,
kik maguk is mi lennének,
kikkel jussunk közös.
A történelmi bio-kohó,
nagy genetikai csodája
már felismerés,
s mégis, mégis
Egymást tiporjuk,
míg az óriás golyóbis,
meg nem rázza magát,
hogy elég volt,
elég, ti örült paraziták!
S nélkülünk
száguld tovább.

Leányfalu
2004. október 30.

*

MAGYARI SZORONGÁS

A rádió hullámhosszán,
jajonganak hullám hosszán,
hogy mint a sok kapor sóba,
nem férek a koporsóba.
Mert amíg jön más világra,
minket küldnek másvilágra,
és a föld belső tetvének,
mélyen belé ültetnének.
A fadobozból lesz szag ól,
s benne ki ibolyát szagol,
alulról mint nótában szól,
felül róla meg tábla szól,
hogy ő honnan is jött tovább,
két sírja lesz hovatovább,
s mivel így költség e vetés,
tönkremegy a költségvetés.
Szórnak szitkot a kérdésre,
jósolt kettős temetésre,
és bár dupla temetése,
őt ingerli nevetésre,
a hangulat merev, hideg,
körültünk marad rideg.
Félsze kél ki szavaz annak,
nehogy rosszra szavazzanak,
s csődbe jusson a gazdaság,
elmaradjon a gazdagság.
Így aztán a hullám hossza,
a sok magyarit, megossza,
s leszünk mi a nemzet rossza,
erről szól e rímes glossza.

Leányfalu
2004. október 31.

*

84

Nyolcvannégy éve égre nézve,
hazát a magasban idézve,
itt élünk ősi szálláshelyen,
hegyen és síkon, amelyen
őseink egykor sátrat vertek,
s védeni ezerszer lóra keltek,
s mégis hazátlan, megosztva, árván,
keservünk parancsra magunkba zárván.

Nyolcvannégy éve csodára várva,
menténk feltépve, keblünk kitárva,
vezekelnénk bűnért, ami a másé,
mely nem több mint a megmaradásé,
széttépett testünket vad szelek hordják,
keresztülgázolnak rajta hordák,
s mi csak várunk, és várunk arra,
hogy az Úr már ne akarja.

Nyolcvannégy éve azt remélve,
hogy beteljesül egy nép reménye,
szavunkat hallatni, s kiáltni égre,
hogy odafenn is meghallják végre,
szeretnénk nagyon, de nem engedik,
győzelmük jelképit lengetik,
és nézik, figyelik kárörömmel,
hogyan kapaszkodunk tíz körömmel.

Nyolcvannégy éve amire vártunk,
most beteljesülhetne vágyunk,
de fülünkbe súgnak hazug szókat,
csábit ármányos csalfa szózat,
és amikor végre megtehetjük,
amit akartunk elfeledjük,
s félő, hogy nem bírjuk szusszal végig,
kiknek szava még felér az égig.

Leányfalu
2004. november 14.

HOMÁLY

Lechapott ránk a tél,
sebesen jövő szél hozta,
kegyetlen,
de van más bajunk, van most,
hatalmas, végzetes,
egyetlen.
Mert elhagytuk önmagunkat,
s egyedül állunk, oly egyedül,
hogy még maradék magunkkal
sem tudunk egy emberként élni.
Kicsik lettünk, félembeké,
téli széltől félők, rettegők,
és már árnyékai sem vagyunk
egykor volt magunknak.
Igen! Nekünk már árnyékunk sincs,
csak gondos képesítésünk
feledni dalainkat,
látni sohasem volt árnyoldalainkat,
csak érzékünk észlelni árnyat,
mely reánk vetül.
Homályban ülünk,
nap mint nap züllünk,
már nincs erő, s mersz áldozatra,
de dalolva indulnánk,
mindnyájan, egyenként,
közös kárhozatra.
Mert minket gyalázó,
tanáccsal alázó
hang most erre szólít.
Nem hallgattatnak meg
köztünk kik felméri,
mi megyünk, és bárkit
gyűlölünk, ha kéri,
saját ellenségeink meg
céljukat elérik.
Nem látunk olyant,
mi napnál fényesebb,
míg hiszünk érveknek,
melyek tévesek.
Árnyékunkat átlépni így,
Leszünk-e képesek?

Leányfalu
2004. november 20.

VIHAR UTÁN

Szörnyű nagy szél volt
Az elmúlt héten,
Fákat csavaró,
Óriás vihar,
És elszáguldott,
Romhalmazt hagyva,
Hogy belérendült,
Tolna és Bihar.
És nem tekintve
Trianon átkát,
A határokat
Kacagva hágta,
Majd fenyeseknek
Óriás fáit,
Mint vad birkózó,
A földhöz vágta.
Jött egyszer délről,
Utóbb északról,
És keresztben is
Még megpróbálta,
Itt középen meg,
A csonka ország,
A teljest is féltve,
Szenvedte s állta.
Így állunk mi már
Nyolcvannégy éve,
Itt a középen,
Maradék ország,
És száguldoznak,
Keresztül rajtunk,
Gyilkos szándékok,
Idegen hordák.
Már szinte úgy tűnt,
Hogy megmaradtunk,
Vérveszteségünk,
Is kiheverjük,
De jöttek, akik
Arra tanítanak,
A talpra állást
Mi nehogy merjük.
Lapítsunk ott lenn,
Erősebb láb nál,
Mindegy, hogy ki az,
Csak rátaláljunk,
És hogy ha megtűr,
Legyünk hálásak,
S míg ő zabál,

A csontra várjunk.
És jaj mi nehogy
Megpróbáljunk most,
Egymásra nézni,
Vagy összefogni,
Mert sért szomszédot,
Hatalmi célt is,
És feszültséget,
Fog majd okozni.
Egyedül középen,
Köröttünk más hét,
Elvész a hangunk,
Hétnek zajában,
Hogy most nem vérrel,
De eltűnéssel,
Szolgáljunk békét,
Európában.

Leányfalu
2005. november 25.

*

VERESPATAK

Nagyapám emlékére

Nézem a régi, fakó képeket,
 hol derék aranybányászok közt,
 nagyapám lépeget.
 Port oszt, pirulát és vigaszt,
 a jövő még senkit sem riaszt.
 Aztán száz évet ugrik az idő,
 s a technika, és előttem
 nagyapám nyomdokán
 már exkavátor lépeget,
 és dül, tarol meg omlaszt,
 mind kit a múlt nem riaszt.
 Nézem évezredek,
 világok pusztulását.
 Mint óriások óriásainak marását,
 mint hersegve harapó fogak nyomait
 egészséges almán,
 mint emberfeletti amfiteátrumot,
 mint vérezni már nem képes
 sebét a földnek,
 s körülötte az otthoni táj.
 Elorzott hegyeink pusztulnak,
 elrekkentett erdeink,
 nőni már nem fognak,
 pusztuló, szikkatag
 hegyeknek sziklahegéből.
 Túl az egykori erdőségeken,
 Erdőelve, Erdély,
 Transz-szilvánia,
 Tündérország,
 mi lesz veled?
 Az új gazda nem becsül,
 könnyen kapott, értéked nem érzi,
 nem vézett érted ezer éveket,
 könnyen is árul el, árusít ki,
 nem hallgat érveket.
 És a másik gazdád,
 jaj az a régi!
 Annak közönye,
 annak árulása,
 a rettenet látomása,
 történelmi völgyemenet,
 örök hanyatlás végállomása.
 A hegy vájt fekélyének szélén,
 pusztulásra szánt temetőink,
 gyönyörű templomaink,
 azt hittük örök nyomaink,

még egyszer felkiáltanak az égre,
 hogy ébredjetek,
 ébredjetek végre!
 S aztán?
 Aztán mennek az elődök után,
 Marosszentimre nyomán.
 Ülnek a szüette padokban,
 hárman, heten, kilencen,
 vagy tizenegyen,
 és a pap, meg az Úr?
 Mindegy!
 Mégegyszer
 felszáll az ének is magyarul.
 S aztán?
 Aztán a néma csendbe,
 a riadt döbbenetbe,
 belehasít majd,
 három robbanás,
 mely nekünk három,
 új sírt megás.
 Hányadikat,
 s meddig bírjuk még
 csontokkal tölteni,
 a szent gödröket?
 Szívós elődeink emlékéen,
 senki sem mereng,
 s ha van még csordogáló könny,
 tudatlanság, vezérelt tudatok
 lékein elfolyik, s elvegyül
 az aranyportól csillogó csontokkal,
 ott a már soha fel nem tárható múlt
 ciános iszapja alatt.
 Majd nézem a képeket,
 három kántor hajladozik,
 három bányászgyerek
 fűjtatója nyekken,
 három árva kis orgona bűg,
 emlékezésem múlandó retinája mögött,
 egy ifjú patikus és felesége
 templomba indul,
 s a három templom népe
 egymás útját keresztezi.
 Kalapok emelkednek:
 Jószerecsét!
 A kőtörők ma nem kelepelnek.
 A patika is zárva van.

LAJTORJA*Jákob-inus gondolat*

A lajtorja lefelé is létezik,
Csak nem látjuk, s akarjuk tudni ezt!
Míg felfelé erős akarat vihet,
Alázuhanni könnyedén lehet.
Felfelé fokról fokra küzdve,
Zuhanni gyengeségtől úzve.
S mekkora megpróbáltatás
A saját gyengeség felismerése,
A büntetéssé váló értelem!
Az értelem, mely a bűnt is szülte,
Mely kiemelt az oktalan állat
Ösztönös büntelenségéből.
Az agytérfogát növekedése
Bűnnek bölcsője,
Benne fekszik már ikertestvére
A büntetés is.
S így együtt is van a triptichon:
Az értelem, a bűn, s a pusztulás!

Leányfalu
2004. december 26.

*

NAIVITAS ÓHAJ

Oly jó lenne szépen élni,
Soha semmitől sem félni,
Senkitől semmit sem kérni.
Adni könnyed mozdulattal,
Tegeződni csak urakkal,
Nem a cilinderesekkel,
Hanem lelki nemesekkel.

Leányfalu
2004. december 29.

*

ROMOS GONDOLATOK

Kinn félhomály és ólmos permet,
Didergés járja át a termet,
És arra gondol most az ki itt,
Meglátni óhajtja nyomait,
A régvolt s eltűnt dicsőségnek,
Hogy hősi őse meg nem dermedt,
Midőn itt élt és napról napra,
Páncéljában hágott a falra.

Kinn félhomály és ólmos permet,
Didergés járja át a lelket,
És arra gondol most az ki itt,
Jelennek keresi céljait,
Hogy megmaradni bármi áron,
Átjutni sötét, gonosz áron,
Vinni, menteni mind a balgát,
Ki nem hiszi az Úr hatalmát.

Leányfalu
2005. január 1.

RIASZTÓ

A csapásokat állva, túrve,
Olykor még következtetést is leszűrve,
Mi várjuk azt, hogy felébredjünk,
És a szennyes árral szembe menjünk.
De szundítva várni nem megoldás,
Azt remélni, hogy jó megtorlás,
Azokra akik ide juttattak,
Akik kezünkre bilincset raktak.
Csak sirni-ríni és csak várni,
Minden sérelmet magunkba zárni,
És remélni, hogy a megváltó jó,
S, hogy mint akarjuk olyan lesz Ő?
Tenni kellene, folyton csak tenni,
Minden nap harcolni s utána enni,
Magunkra vértet, pajzsot venni,
És ha kell meghalni is elmenni.

Leányfalu
2005. január 6.

*

TÉVEDÉS

Ti nem tudhatjátok még, amit én tudok,
Mitől egy élten át csak futok, futok,
Ami számotokra maradt csak titok,
Most hallván hiszitek, hogy csupán szitok!
Mi lelkem s szellemem tépi széjjel,
Mert szenvedek tőle nappal meg éjjel,
Álmomban, éberem, csak túrni tétlen,
Mennyben és pokolban gyötrődni vétlen,
Okot és hogyan nem értő értelem,
Viharzó lélek, nyugodni képtelen.

Mit akartok? Ezt tőletek kérdezni?
Tanulhattatok egy szívvel érezni?
Kérni attól, ki nem látott vérezni,
Ki csak azt kérdi, hogy fogják bérezni?
Nem érthetitek a szót, hogy veszteség,
Nem tudhatjátok, hogy mi a teljesség,
Hírét, emlékét is tiltották néktek,
Emlegetése lett itt a fő véték.
Óriás hiba, rettentő tévedés,
Akár, utána e kába ébredés!

Leányfalu
2005. január 13.